

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

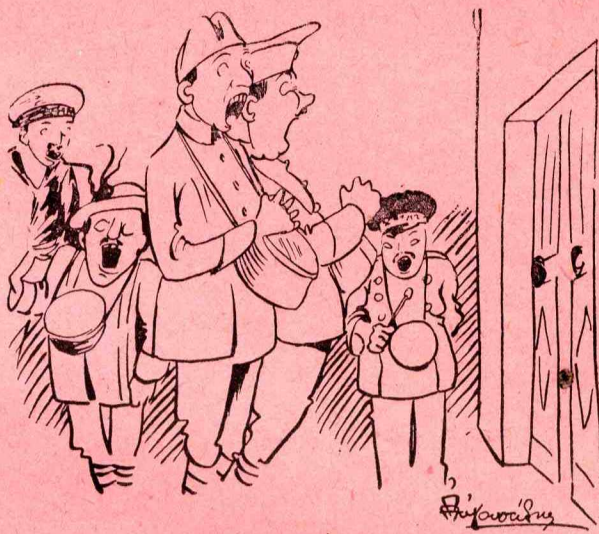
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῶ, Μουμχανὲ Νομικὸ Χῶν Ἀριθ. 12--13
Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πέραν

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Ποιοὶ μᾶς τὰ εἶπαν πολὺ ἐνωρίς.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΛΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1918

 Ζητήσατε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «**ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ**» με γελιογραφίας καὶ εἰκόνας καλλιτεχνικάς, ὕλην σοβαρὰν καὶ εὐθυμον. Τίμη γρόσια 15 μόνον.

Π

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΗΣ 'ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΝΑ 5 Λ. Τ.

Κατόπιν πολλῶν προτροπῶν, κηρύσσομεν ἀπὸ σήμερον διαγωνισμὸν καλλονῆς ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους :

1. Πᾶς ἀναγνώστης καὶ ἀναγνώστρια τῆς «**Νέας Γενεᾶς**» εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἀρκεῖ ν' ἀποστείλῃ τεχνικῶς ἐπιτυχῆ φωτογραφίαν του, συνοδευομένην ἀπαραιτήτως με μίαν *λ. Τ.* (ὡς ἔξοδα κλισέ).

2. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον θὰ δημοσιεύωνται ἀνὰ τέσσαρες φωτογραφίαι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν με ὑποσημείωσιν αὐξοντος ἀριθμοῦ, συνοδευομένου μόνον με τὰ ἀρχικά.

3. Ἡ ἀποστολὴ καὶ δημοσίευσις θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ Φεβρουαρίου, ὅποτε θ' ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορία ἐν εἴδει δημοψηφίσματος. Ἐκαστος θὰ ψηφίσῃ τὴν εὐμορφώτερον καὶ ἐκάστη τὸν εὐμορφώτερον.

4. Ἡ διαλογὴ θὰ γίνῃ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκλεγησομένης καὶ ἀγγελθισομένης τὸν Ἰανουάριον.

5. Ἐκαστος ἀποστολεὺς ὀφείλει ἐντὸς ἰδιαίτερου φακέλλου νὰ θέτῃ τὸ ὄνομά του ἀκέραιον καὶ τὴν διεύθυνσίν του, διότι ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν θὰ σημειώσῃ μόνον τὰ ἀρχικά.

6. Ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος καὶ τῆς βραβευθησομένης θὰ δημοσιευθοῦν μεμεγθυσμένα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν μας πινακοθήκην.

7. Οἱ λοιποὶ ὅροι τῆς ψηφοφορίας θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριον. *Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλοι εἰς τὸν διαγωνισμὸν καλλονῆς.*

Ἡ ὠραιότης πρέπει νὰ βραβευθῇ.

Τρίγωνα θανμάσια,

μπακλαβᾶς καὶ πάστες

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — *Εἶδη γάμων,*

ἀρραβῶνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρόην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατῶ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Crédit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

“**Ἡ ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ**,”

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^Α

Ἐναντι βρύσης ὀπισθεν τοῦ Γαλατῶ-Σεραΐ, 46

Ἀνδρικά, γυναικεία, παιδικά : ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσεις. Ἔργασία τελεία, καθαρά, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

Ζητήσατε τὴν πρωτοχρονιά τὸν «**Παπαγάλον**» ἡμερολόγιον σατυρικὸν καὶ φιλολογικὸν ὑπὸ τῶν κκ. Α. Παλάση καὶ Β. Ἡλιάδη. Θὰ τιμᾶται γρ. 20.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 6
ΚΥΡΙΑΚΗ
23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1918

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
Γαλατᾶ, Μουμχανὲ
Νομικὸ χᾶν ἀριθ. 12—13
Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πέρα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

Ἡ « ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ »
εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίδας τῆς
τὰ Χριστούγεννα χαρούμενα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἐεκίνησα διαβάτης μακρυνὸς
καὶ μάγος τῆς ψυχῆς σου καταλύτης,
ὁ ξάστερος μ' ὠδήγησε οὐρανὸς
κι' ἀντίκρισα σὲ σὲ τὸ φῶς τῆς Ἀφροδίτης.

• •

Ἦρθα μὲ τὸ θυμιάμα τῆς ψυχῆς,
καὶ λίβανο στήν ὠμορφιά σου ἦρθα νὰ κάψω.
σὴ χάρη σου τῆς ἁγίας προσευχῆς
τοὺς ἄφθαστους ρυθμοὺς νὰ γράψω.

• •

Καὶ νὰ σ' ὑμνήσω, κόρη μου ξανθή,
μὲ τῶν ἀγγέλων τὴν τρανὴ χορεία
μ' ὅτι ἡ ἀγγελικὴ καρδοῦλά σου ποθεῖ.

• •

— Ὑψωσε τὴν ἀγνότερη λατρεία
τὴν ὥρα π' ὁ Θεὸς θὰ γεννηθῇ
γιὰ τὴν ἀγάπη μας σ' ἀλάθευτη θρησκεία.

Γ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

~ Ι Δ Ε Α Ι Κ Α Ι Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ ~

Π Τ Ω Χ Ι Κ Α Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Γ Ε Ν Ν Α

Ἄπ' τὰ μεσάνυκτα κτυποῦσαν ἢ καμπάνες ἢ χαρμόσυνες τῶν Χριστουγέννων ποῦ προσκαλοῦσαν πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ὅλοι σὲ μιὰ προσευχὴ νὰ δοξάσουν τὸν Μεγαλύτερον τοῦ κόσμου, ποῦ γυνούνταν σὲ ταπεινὴ φάτνη.

Καὶ ἡ ζητιάννα ντύθηκε γρήγορα μὲ τὰ καλύτερὰ τῆς ροῦχα — τὰ πειδὸ λίγο κουρελιασμένα — πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸ μικρὸ τῆς κοριτσάκι καὶ πῆγε στὴν Ἐκκλησία. Προσκύνησε καὶ ὕστερα κάθησε στὴν ἐξώπορτα ζαρωμένη νὰ ζητιανεύσῃ. Προσπαθοῦσε νὰ ἐλκύσῃ τῆς εὐσπλαχνικὲς καρδιὲς μὲ τὸ παρακλητικὸ βλέμμα τῆς, ποῦ εἶχε μέσα του τὴν ἀντανάκλασιν ἀπὸ κάτι ὑψηλό, εὐγενικό, ἀριστοκρατικό, κάτι ποῦ μαρτυροῦσε περασμένο μεγαλεῖον. Ἡ γλῶσσα δένουνταν. Μιὰ ὀλόκληρη περασμένη ἀρχοντικὴ ζωὴ ποῦ τῆς ἔρχονταν στὸ νοῦ τῆς σφαλοῦσε τὸ στόμα. Καὶ ἀπὸ τὸν βαθουλουμένα μάτια τῆς ἀνάβλυζαν δυὸ δάκρυα καὶ ἔτρεχαν σὲ αὐλακωμένο πρόσωπό τῆς γιὰ δοξολογία εἰς τὸν Ἄφθαστον σὲ καλωσύνη.

Καὶ θυμοῦνταν πῶς, ὅχι, πρὶν πολλὰ χρόνια ἦταν ἀνάμεσα στῆς μεγάλες κυρίες κι' ἐκεῖνη μεγάλη. Μὰ σὰν ἔβγαινε ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἔδιδε σ' ὅλες τῆς πτωχὲς ἐλεημοσύνη. Γιατὶ μέσα στὰ πλούτη εἶχε καταλάβῃ τὸν πόνο τῆς πτωχείας. Γεννήθηκε στὰ πλούτη ξεύροντας τὸν καῦμό τῆς πτωχείας, μὰ μὴ ξεύροντας πῶς μιὰ ἡμέρα θὰ τὴν γνωρίσῃ πειδὸ βαθεῖα, μαζὺ μὲ τὰ καταφρόνια τῆς.

Τὸ κοριτσάκι τῆς δὲν γνώρισε τὴν εὐτυχία σ' ἐκείνην ποῦ γεννήθηκε. Ἐννοίωσε μόνον τὴν πτώχεια. Ἄλλὰ κι' αὐτὸ δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα. Τῆς πικραμμένης μάννας του τὸ βλέμμα — ποῦ δέχονταν τὴν ἀντανάκλασιν τῆς καρδιάς τῆς: τῆς τορινῆς πικρίας καὶ τῆς παληῆς χαρῆς — ἀντανάκλουσαν τὰ καταγάλανα σὰν τὸν οὐρανὸ μάτια του καὶ ἴσως ἢ ἀντανάκλασις νὰ ἔρχινε τῆς ἀκτίνες πειδὸ βαθεῖα ἀκόμη, στὴν ἀδειανὴ ἀπὸ κάθε ἀναγνο αἰσθημα καρδοῦλα του. Σὲ κάθε δεκαροῦλα ποῦ τοῦ τύχαινε νὰ πάρῃ ἔτρεχε γελαστὸ στὴν μαννοῦλά του, νὰ τῆς δώσῃ τὸ νόμισμα γιὰ νὰ πάρουν ἀπόψε τοῦλάχιστον ψωμάκι «καὶ νὰ μὴν κοιμηθῇ πάλιν μὲ φιλάκια.» Κι' ἐκεῖνη ζάρωνε τὸ πρόσωπό τῆς — γιὰ λίγο — σὲ χαμόγελο, διώχνοντας τὴν πίκρα, τ' ἀγκάλιαζε καὶ τὸ φιλοῦσε στὰξεπλεγμένα κοκκινόξανθα μαλλία του, ἐνῶ τὰ ἔβρεχε μὲ κρυσταλλένια δάκρυα.

Ἐβγαιναν ὅλος πειδὸ ὁ κόσμος Χριστουγεννιάτικος καὶ χαρούμενος.

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ τράβηξε μιὰ κυρία, πλούσια καὶ φαντακτερὰ ντυμένη. Φυσικὰ στὸν κόσμον τὸ φαντακτερὸ πάντα ἐλκύει ὄλων τὰ μάτια. Καὶ ἀπλώσε τὸ χεράκι του. Ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ προσέξῃ, μὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ μικροῦ ἔκοψε τὴν φλυαρία τῆς καὶ τὸ ἔδιωξε λέγοντάς το :

— Πᾶνε στὴν μάννα σου, βρωμοκόριτσο μάθαστε πειδὸ. Κι' ἐκεῖνο χώθηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς μάννας του κλαμμένο.

Δὲν ἤξεύρω πειδὸ κακία ἔσπρωξε τὴν «μεγάλην κυρία» στὰ μισαρὰ αὐτὰ λόγια, ὁ τρόπος τῆς ὅμως μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἐγεννήθηκε πλούσια ἀλλ' ἡ τύχη, μιὰ περίστασις τὴν ἔφερε ἀπότομα ἀπ' τὴν πτώχεια στὰ πλούτη, ὅπως μ' ἔκαμαν νὰ καταλάβω οἱ τρόποι τῆς δυστυχισμένης καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ζάρωμά τῆς στῆς ἐκκλησίας τὴν θύρα, ὅτι ἦταν μιὰ φορὰ κι' αὐτὴ πλούσια.

Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξο τὸ σκίτσο μου αὐτό. Ἀνάμεσα στὴν «ὑψηλὴ κοινωνία» ὅπως λέγομε τὴν ἀριστοκρατία, ὑπάρχουν πλούσιοι ποῦ δὲν γεννήθηκαν μέσα σὲ πλούτη, παρὰ μέσα σὲ πτώχεια ἢ κάτι καλλίτερη κατάστασι καὶ ποῦ ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐνοια τῆς τύχης, γέννηκαν μεγάλοι, τρανοί, πλούσιοι, (εὐεργέται μεγάλοι γιὰ τὴν δόξα). Αὐτοὶ καμμιὰ φορὰ ξεχνοῦν τὴν παληὰ τους ζωὴ. Ἡ πλούσια καὶ πολυποικίλη ζωὴ τους σκεπάζει μὲ τὸν πυκνὸ πέπλο τῆς λήθης τὰ περασμένα. Κι' ὅταν ἀντικρῶσιν ἐκείνους ποῦ θὰ τοὺς θυμήσουν τὴν παληὰ τους δυστυχία, μ' ἀποστροφή, μ' ἀγέρωχη ὑπερηφάνεια, ἀδιάντροπα, μισαρὰ γυροῦν τὸ πρόσωπό τους, ἀντὶ νὰ θυσιασθοῦν, μὲ κάθε τρόπο νὰ παρηγορήσουν, ν' ἀνακουφίσουν τῆς πτωχείας τοὺς καταδικασμένους. Ἐξέχνουν πῶς Ἄφθαστος σὲ καλωσύνη τιμωρεῖ ἀλύπητα τοὺς ὑπερηφάνους, τοὺς ἀνικάνους γιὰ ἐκεῖνα ποῦ τοὺς χάρισε: πῶς μπόρεῖ ἄξαφνα νὰ τοὺς κατακρεμίσῃ ἀπ' τὴν ὑψηλὴ κορυφὴ ποῦ ἀνέβηκαν μὲ τὰ πλούτη καὶ νὰ τοὺς ρίξῃ κάτω στῆς ἐκκλησίας τὰ σκαλιά, κι' ἀπὸ ἐκεῖ νὰ βλέπουν τὴν κορυφὴ ποῦ ἔπεσαν, ὅπως κι' ἡ πτωχὴ μὲ τὸ μικρὸ τῆς κοριτσάκι, ποῦ ἐκεῖ κουβαριασμένη ζητιάνευε...

Θὰ νοιώσουν τότε τὰ πτωχικὰ Χριστούγεννα.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Ἀφεύκτως θὰ ἐπάγωναν καὶ αὐταὶ αἱ ρίζαι τῶν φυτῶν, ἐὰν δὲν ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ σκεπάσῃ τὴν γῆν μὲ παχὺ-παχὺ στρώμα χιόνος. Σπανίως κάμνει τόσον κρύο στὰ μέρη μας. Ἦτο κάτι ἀφάνταστον. Τὸ θερμομέτρον εἶχε καταβεῖ εἰς τοὺς 15° ὑπὸ τὸ μηδέν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ἦσαν κρυμμένοι μέσα εἰς τὰς ζεστῆς-ζεστῆς φωλίτσες των καὶ μόλις ἐξεμυτοῦσαν ἀπὸ καμμίαν τρυπίτσα διὰ νὰ ἴδουν μὲ ἀπόγνωσιν τί γίνεται ἔξω.

Μόνον οἱ κόρακες, πλήθος, ἑκατοντάδες σύννεφα, ἐπετοῦσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο πλάτανο καὶ κτυποῦσαν τὰ πτερά των καὶ ἀκόνιζαν τὰ ράμφη των καὶ ἐξέσχιζαν τὸν κόσμον μὲ τὰς κρυγὰς των μὲ τὰ ἀτελεύτητα καὶ ἀπαίσια κρι-κρι ὡσὰν νὰ ξεφώνιζαν τὴν πείναν των μὲ φρικτὸν παράπονον στὴν κοινὴν μητέρα μας, φύσιν ποῦ τοὺς ἔπλασε τόσον ἀδικημένους αὐτούς, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

Ἡ χιονοσκεπασμένη φύσις ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μὲ τὴν ἀνθρωπίνην καρδιά, τὴν ὁποίαν περιεκάλυπεν ἡ νέκρα τῆς πορῶσεως ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν ἀφίνει νὰ εὔρη μέσα της ἀπήχησιν τὸ θρηνώδες παράπονον τῶν πασχόντων ὁμοίων μας.

Στρυμωγμένοι σὲ μιὰ κοχίτσα ὁ Κουτσοῦρικός, ὁ σκύλος τοῦ δρόμου, ἔχωνε τὸ ρύγχος βαθεῖα-βαθεῖα μέσα στὰ σκέλη του, κάτω ἀπ' τὴ ζεστὴ κοιλίτσα του καὶ τρεμολογοῦσε δλόκληρος.

—Ὡ δὲν τραβιέται πλέον αὐτό, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Πρέπει πλέον νὰ κτίσω σπίτι. Μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι ἀφεύκτως θὰ κτίσω ἓνα. Τί χρειάζεται καλέ! Μήπως θὰ κτίσω κανένα παλάτι. Ποσοῦτσικος εἶμαι; ἓνα σπιτάκι, μιὰ τρυπίτσα, τίποτε τίποτε περισσότερον. Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρέμῃ σύσσωμος· ἀλλὰ τὸν ἠνόχλουν ὑπερβολικὰ αἱ κραυγαὶ τῶν κοράκων. Ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν κοράκων καὶ ἀφοῦ ἐξέβαλε μισοπνιγμένην ὑλακὴν ἐκουλουριάσθη καὶ πάλιν σφικτὰ σφικτὰ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν μονόλογόν του.

—Κί' αὐτοὶ οἱ κόρακες! φωνάζουν φωνάζουν. Τὸν κακὸ σας! Κρυώνετε, αἱ; Ποιὸς σᾶς εἶπε παρακαλῶ νὰ μὴ κτίσετε

φωλεῖα; Τὰ πετινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν κατασκηνώσεις, ποῦ εἶναι αἱ ἰδικαὶ σας ἀλλὰ θὰ πῆτε πῶς δὲν ἔκτισα καὶ ἐγώ. Μήπως ὅμως μ' ἄφηνε ὁ Στέφος τὸ μπακαλάκι τῆς γειτονιάς; Τί τρελλὰ παιχνίδια! τί τρεχιά! τί πηδήματα! Μιὰ ἡμέρα μάλιστα μὲ φόρεσε καὶ κολάρο κι' ἔσκανε ὁ κόσμος στὰ γέλια. Ὁ ἄλλος πάλιν ὁ Νίκος τῆς Μαιμῆς ποῦ ἔβαψε τότε τὴν οὐρά μου μὲ τὴν μελάνη του. Τί γέλια ἐκείνην τὴν ἡμέρα! Καὶ τί θρίαμβος! Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου ἐβγήκαν ἔξω εἰς τὸν δρόμο καὶ δόστου ἐγὼ καμάρι καὶ δόστου τακλάδες. Ἀλλὰ νὰ ἔξαφνα ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ θεόρατη βέργα καὶ μᾶς στρώνει ὅλους στὸ ξύλο . . . ὦφ! κρὰ-κρὰ σκάστε πειὰ! Σπίτι, σπίτι νὰ κάνετε· ἄχ, μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι . . . ἄς γυρίσω καὶ στὸ ἄλλο μέρος . . . ἄχ, κρῦο πάγωσα . . . μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, ἂ δὲν γελοιοῦμαι πλέον. Φίλε μου Νίκο, φίλε Στέφο, πολὺ καλὰ τὰ παιχνίδια σας, ὁμολογῶ ὅτι εἶναι τοῦ γούστου μου, τρελλαινόμε μάλιστα δι' αὐτὰ ἀλλὰ . . . ἂ, σκάστε πειὰ κρὰ-κρὰ μᾶς πεθάνετε βρωμοκόρακες. Κρυώνετε, πολὺ καλὰ τὸ καταλάβαμε κι' ἄλλοι κρυώνουν! ὦχ πάγωσα . . . μάλιστα φίλοι μου πολὺ καλὰ τὰ παιχνιδάκια σας, ἀλλὰ δὲν γελοιοῦμαι πλέον, μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι θὰ κτίσω ἓνα σπῆτι ποῦ θὰ εἶναι φῆνα.

. . . . .

Ἦλθε τὸ καλοκαίρι ὁ Κουτσοῦρικός τρέχει τρισευτυχισμένος μὲ τοὺς φίλους του ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐκεῖ ποῦ ἦτο ἐξηλωμένος φαρδὺς πλατὺς στὸν ἥλιόν, ἐνεθυμήθη αἴφνης ὅτι εἶναι ἴσως ἀνάγκη νὰ κτίσῃ σπίτι διὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ πρὸς τί ἐσκέφθη, ἄσχημα εἶμαι ἔτσι, τί ἄλλο καλλίτερο σπίτι ἀπ' αὐτὸ θέλω. Νὰ ἴδετε ὅλος ὁ κόσμος σπίτι μου εἶναι. Καὶ κυλίσθη καὶ τεντώθηκε καὶ ἀπλωσε τὰ χέρια στὴν ἀνατολὴ καὶ τὰ πόδια στὴ δύση.

(Κατὰ τὸ παραμῦθι)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Διὰ τὸν κ. Ε. Μερσιάν.

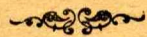
Ἐμάθομεν παρὰ πολλῶν τὰς προσωπικὰς καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς ἐπιθεωρησεώς μας ἀδικαιολογήτους κακολογίας σας διότι νομίζετε ἴσως ὅτι συνετελέσαμεν νὰ **μαυρισθῆτε** κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς ἐφορείας. Μάλιστα δὲ κατὰ τὸν βαρβαρότερον καὶ ἀναξιοπρεπέστερον τρόπον ἐννοεῖται νὰ μᾶς ὑβρίζετε.

Μάθετε ὅμως, ὅτι εἶναι ὁ Γαλατᾶς ποῦ δὲν σᾶς θέλει ὡς ἐφορον πεισθὲς ἀπὸ τὴν κοινωφελῆ (!!!) σας δρᾶσιν ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Ὅπου τῇ ὑψηλῇ συνεργασίᾳ τοῦ παρανόμως παρακαθημένου σας συνεπιτρόπου ὑπαλλήλου τῶν Καταστημάτων κ. Ν. Καρατζᾶ ἐπαύσατε ἀνεξελέγκτως ὑπαλλήλους διὰ νὰ διορίσεται συγγενεῖς καὶ **παρακουμπάρους** σας μὲ τριπλασίους καὶ πενταπλασίους μισθοῦς. Βεβαίως δὲν πονεῖ δι' αὐτὸ ἡ σέπη σας, ἀλλὰ τὸ **παγκάρι** τὸ ὅποσον ἐνομίσατε τιμάριον σας διὰ νὰ στεγάσετε τοὺς **δικούς** σας. Σᾶς προκαλοῦμεν, λοιπόν, εἰς συζήτησιν καὶ δημοσίαν ἐὰν θέλετε. Ἐὰν ὅμως ἀποφύγετε καὶ ἐξακολουθεῖτε ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐπιτροπικοῦ νὰ μᾶς ὑβρίζετε ἐν ἀπουσίᾳ μας καὶ νὰ κακολογεῖτε τότε θὰ σᾶς χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀνανδρον, βάρβαρον, κακολόγον καὶ φοβούμενον μὴ ἡ δημοσία καὶ εἰλικρινῆς συζήτησις ἀποφέρει ἀποκαλύψεις.

Πάντοτε πρόθυμος
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

*

Υ. Γ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐμάθομεν, ὅτι κατόπιν **ἀτρήτων κόπων καὶ προσπαθειῶν** κατορθώσατε νὰ διορισθῆτε ἐξ ὀφφικίου ἐφορος τοῦ Γαλατᾶ τρομάξαμε πῶς δεχθήκατε ἔτσι, εὐκόλα σεῖς ὁ ὅποιος ἐκάματε τρεῖς μῆνας τόσα **νάξια** διὰ νὰ δεχθῆτε τὸ ἐπιτροπιλῆμι τοῦ Ἁγ. Νικολάου. «Κάποιοι λάκκον ἔχει ἡ φάβρα» καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τοῦ ζητήματός.

Maurice Yiosqay

ΕΡΜΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

‘Ο πατέρας του ήταν ναυτικός. Μια μέρα που μάζευε τὰ σχοινιά έπεσε στη θάλασσα κι’ επνήγηκε.

Του έμεινε ή μάνα του, φτωχή πλύστρα: αλλά κι’ αυτή επειδή εργαζόταν μέρα νύχτα αρρώστησε από κακοήθη πυρετόν και πέθανε.

Μιάν αυγή άπάνω σ’ένα ξυλοκρέββατο φτωχικό τριγυρισμένο από γυναικούλες περιέργες και κόσμο πολύ επήγαν και τή μάνα στον τάφο.

Κι’ έτσι τὸ παιδί, σὲ ήλικία πέντε μονάχα χρόνων, βρέθηκε έρμο στον κόσμο!

‘Όταν πήγαιναν τή μάνα του στο Κοιμητήριο, τὸ παιδί έρώτησε εκείνους π’ ακολουθοῦσαν:

— Ποιὸς θὰ με λέη τώρα «χρυσό μου παιδί;» Ποιὸς θὰ μοῦ δίνη ψωμί; Ποιὸς θὰ φροντίσῃ νὰ μοῦ πλύνῃ τὰ ρούχά μου σάν λερωθοῦν; Ποιὸς θὰ με σφίγγῃ πάλι με πάθος στήν ἀγκαλιά του; Ποιὸς θὰ με περιποιηθῇ ἂν αρρωστήσω;

Οἱ γείτονες έφυγαν στήν εργασία των ἄλλοι ἐδῶ, ἄλλοι ἐκεῖ. Μερικοί, σκληροὶ αὐτοί, βλέποντες τὸ μικρὸ στο κατώφλι τῆς θύρας των δειλὸ και τρομασμένο:

— Τί θές — τὸ ρωτοῦν — τί γυρεύεις ἐδῶ; Φύγε ἀμέσως...

‘Ο μικρὸς υπήκουσε, βγήκε στο δρόμο. Κανένα ἔμως δὲν γνώριζε.

‘Εστάθη στήν πρώτη γωνία και ἔμεινε ἀκίνητος και ἡσυχος.

‘Εκύτταζε ἀτενῶς τοὺς διαβάτας, μήπως διακρίνῃ κανένα φιλικὸν πρόσωπον, κανένα ποῦ νὰ μοιάζῃ με τὸν πατέρα του και τήν μάνα του, εἰς τὸν ὅποιον ν’ ἀποτανθῇ.

Πολλοὶ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. ‘Αλλ’ ὅλοι διάβαιναν γρήγορα και κανένας δὲν επρόσεχε στο δύστυχο πλάσμα, στον ἀπόκληρον αὐτὸν τῆς τύχης.

Και ὁ δύστυχος μικρὸς θὰ πέθαινε βέβαια τῇ νύχτα ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν ἴσως μία γρηά καλή ποῦ πωλοῦσε καρπούς ἐκεῖ στή γωνία δὲν τὸ ἐλυπεῖτο.

‘Εκύτταζε ή καλή γρηά για πολύ τὸ δύστυχο αὐτὸ για νὰ μπορέσῃ ν’ ἀνακα-

λύψῃ τὴν αἰτία, για τὴν ὁποῖαν ἔμενεν ἐκεῖ στή γωνία ἀκίνητο και με βλέμμα τρομασμένο.

Μήπως επεθύμει τοὺς καρπούς της; ‘Αφοῦ ἐνύκτωσεν, επειδὴ ἔβλεπεν ὅτι τὸ μικρὸ δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ ἐλυπήθη.

— Αἱ, τοῦ εἶπε, πέρνοντας ἀπὸ ἓνα κανίστρι ἓνα μῆλο, αἱ, μικρέ, πάρε αὐτὸ τὸ μῆλο και τρέχα γρήγορα στο σπῆτί σου.

Τὸ παιδί συνεισμένο νὰ ὑπακούῃ, επήρε τὸ μῆλο και ἔτρεξε στο σπῆτι ποῦ ἄλλη φορὰ ἔμεναν.

Βαθειὸ σκοτάδι ἐβασίλευε, ὄλες ή πόρτες ἦσαν κλειστές.

Τὸ μικρὸ ὄρφανὸ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σκεπτόμενον ὅτι δὲν βρισκόταν στή μεγάλη ἐκείνη χώρα ἓνα σπῆτι, μία γωνία ποῦ νὰ μπορέσῃ ν’ ἀναπαύσῃ τὸ κουρασμένο μικρὸ κορμάκι του, ὅτι κανένας δὲν τὸ περίμενε τὸ φτωχὸ, ὅτι κανένας δὲν θὰ τὸ ἔδωζε ἀπάνω στο μικρὸ του κρεβάτι ν’ ἀναπαυθῇ.

‘Εσύρθη μέσα στον πυλῶνα μιᾶς θύρας ἐκάθησε κατάχαμα, μαζεύθηκε σὲ μία γωνία και με κλάμματα ἀποκοιμήθηκε. ‘Απάνω στον ὕπνο του πολλὲς φορὲς ἐξάπλωσε τὰ μικρά του χεράκια ἀπάνω στήν πλάκα ποῦ επάγωνε τὸ τρυφερὸ του κορμί φωνάζοντας:

— Μαννοῦλά μου, γλυκειά μου μάνα.

Πολλὲς φορὲς τὸ ζύπνησε τὸ δύστυχο ή παγερὴ τοῦ βορρηᾶ πνοή και στενάζοντας ἐγύριζε ἀπάνω στήν κρυερὴ στρωμνή του.

* *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐζήτησε πάλι τὴν ἴδια γρηά ποῦ πωλοῦσε καρπούς, ή ὁποία επειδὴ τὸν ἔβλεπε χλωμὸν και λυπημένον τοῦ ἔδινε τὰ περισσεύματα τοῦ φαγητοῦ της.

Και τὴν τρίτην και τὴν τετάρτην ἡμέραν εἶδε τὴν καλή γρηά.

‘Αλλὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ κάκου τὴν επερίμενε στήν ἴδια θέσι.

Μεγάλη κίνησις ἦταν στο δρόμο γύρω. ‘Ο ὄρφανὸς ἐγύρευσε πληροφορίας ἀπὸ ἓνα σακάτη, γιατί δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μιλήσῃ τοὺς πλουσίους.

— Σήμερα εἶναι γιορτὴ, δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ σήμερα για νὰ πωλήσῃ.

— ‘Αλλὰ τί γιορτὴ εἶναι λοιπὸν σήμερα;

— Σήμερα ἐγεννήθη ὁ ‘Ιησοῦς Χριστός. Για κύττα πηγαίνουν στήν ‘Εκκλησία!

— ‘Εκεῖ ποῦ μπαίνουν τόσοι θ’ ἀφήσουν βέβαια κι’ ἐμέ, ἐσκέφθη τ’ ὄρφανό.

Και ἦταν ἀνεκδιήγητη ή χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκε βλέποντας πῶς κάνεις δὲν τὸν ἐδιωχνε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὠραιότερο και μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλα παλάτι, ὅτι κάνεις δὲν τὸν ἐφοβέριζε, ὅτι δὲν τοῦ ἔλεγαν τέλος πάντων:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ, παληόπαιδο.

Και μπορούσε τέλος νὰ μένῃ ἐκεῖ για νὰ θαυμάσῃ τ’ ὠραῖο τραγούδισμα, μέσα στὲς κυρίες ποῦ ἦσαν ντυμένες με τόσο μεγαλοπρέπεια.

‘Αφοῦ ἐτελείωσεν ή ψαλμωδία και ή μουσική, ἀνέθηκε στον ἄμβωνα ἓνας παπᾶς και εἶπε με δυνατὴ φωνή τόσο ὠραῖα πράγματα.

Και εἶπεν ὁ παπᾶς ὅτι τὸ παιδίον ‘Ιησοῦς εἶχε γεννηθῇ μέσα σὲ μιὰ φάτνη μεταξὺ βοσκῶν, ὅτι εἶχε ζήσει θάντα φτωχὸς ὁ ‘Ιησοῦς και ὅτι ἀγαποῦσε τὰ παιδία...

Ποτὲ δὲν θὰ ἐκουράζετο ν’ ἀκούῃ τὰ λόγια τοῦ ἀγαθοῦ ἱεροκήρυκος.

‘Εως τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἐκλείσαν τὲς πόρτες τῆς ἐκκλησίας, ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀλλὰ ἔπειτα ἔπρεπε νὰ βγῇ και βρέθηκε πάλι ἔρμος στο δρόμο με μόνο σύντροφο τὸν ἀγέρα και τὸ κρύο.

Μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸ βλέμμα του ἐχύνετο στὲς σάλες τῶν μεγαλοπρεπῶν μεγάρων.

‘Ωμορφες ἄμαξες διέτρεχον τὸν δρόμον στὲς βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἐφαίνοντο μικρὰ χριστουγεννιάτικα δένδρα με πλῆθος κεριῶν, και κούνιες μικρὲς ποῦ μέσα ἐκοιμάτο τὸ παιδίον ‘Ιησοῦς.

‘Ο μικρὸς ἀπόκληρος τῆς τύχης ἐστεκότουν θαμνωμένος και ἐκύτταζε τὲς ὠραῖες βιτρίνες.

Κυρίες και κύριοι γαντοφορεμένοι, με βαρεῖα πανωφόρια, γελαστοὶ ἔμβαιναν στὰ καταστήματα για ν’ ἀγοράσουν παιγνίδια, ζαχαρωτά, κοῦκλες για τὰ μικρά των.

— Εἶναι πολὺ ὠμορφῇ, Χριστέ μου, ή ἡμέρα τῆς γεννήσεώς σου, ἔλεγε τὸ παιδίον.

‘Αλλ’ ἦταν πολὺ κρυερὴ ή Δεκεμβριάτικη ἐκείνη βραδεῖά.

Εὐτυχισμένα τὰ παιδία ἐκεῖνα ποῦ ἀκοῦν τὸν ἀγέρα νὰ μουγκρίζῃ καθισμένα

γύρω από τή θερμάστρα και γεμάτα από μητρικά χάρδια!

**

Τὸ πτωχὸ ἔρμο παιδί ἐγύρισε σιμὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς, ἐκάθησεν ἀπάνω στὰ μαρμάρια σκληλιὰ καὶ δέοντας τὰ χέρια του προσευχήθηκε:

— Ἀγαθὲ Χριστέ, ἐσὺ ποῦ τόσο ἀγάπῃς τὰ παιδιά, ἀν ἀγαπᾷς καὶ ἐμένα τὸ δυστυχισμένο πλάσμα, πάρε με ἐκεῖ ψηλά μαζὺ σου!

Καὶ ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὴν παράκλησι τοῦ μικροῦ, ποῦ ἀπεκοιμήθη σιμὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ ἐξύπνησε... στὸν οὐρανό, κοντὰ στὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου, στὸ πλάϊ Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ποτὲ κανένα δὲν ἐγκαταλείπει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΦΙΛΙΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΦΙΛΙ

(Χαρισμένο στὴν κρυφὴ μου ἀγάπη).

Γεννιέται στὴν ἀσήμαντη φάτνη τὸ Μεγάλο Παιδί τοῦ κόσμου «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» ποῦ θὰ σώσῃ τοὺς ἀσώτους ἀνθρώπους.

Χριστοῦγεννα γιὰ ἔλους μας καὶ γιὰ μένα διπλᾶ χαρμόσυνη ἡμέρα. Γεννήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ σκόρπισε τὴν χαρὰ εἰς ἔλους καὶ σὲ μᾶς ἀγάπη μου, διπλὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἔνωσί μας τὴν αἰώνια, ποῦ ὑποσχεθήκαμε τρέμοντας σφικτὰ ἀγκαλιασμένοι.

Μὴ φοβάσαι, μὴν τρέμεις ἀκόμη, δὲν κάμαμε κανένα, μὰ κανένα κακὸ σὰν σ' ἓνα δυνατὸ σφίξιμο τῶν χειλιῶν μας ἀνταλλάξαμε μιὰ δύναμιν αἰωνίας ἐνώσεως. Ὅχι, μὴν τρομάξῃς, δὲν κλέψαμε τίποτα ξένο, ἀπηγορευμένο. Γιατὶ δὲν ἦταν ἀνομο τὸ φιλί μας ἀφοῦ μέσα μας κἀνει τόση μεγάλη ἄσβεστη φλόγα, ἀφοῦ μὲ

τόσες γερὲς ἀλυσσιδες δεθήκαμε. Εἶναι συγχωρεμένο ἀπ' τὸν Χριστὸν ποῦ γεννήθηκε. Γιατὶ κι' αὐτὸ ἀφοῦ γεννήθηκε ἀπὸ τόσην λατρεία καὶ τόσην ἀληθινὴ ἀγάπη πιστὴ εἶναι ἀπόδοσις τιμῆς σὲ μιὰ θρησκεία. Εἶναι τῆς Ἀγάπης ἡ λατρεία θρησκεία ἀληθινὴ καὶ μεγάλη. Μὴ φοβάσαι ἀφοῦ εἴμεθα πιστοὶ μιᾶς θρησκείας ἀληθινῆς στὸν κόσμον.

Φθάνει πειὰ ξέχασε τῆς τρεμοῦλες καὶ τὸν πόνο τῆς στιγμῆς σου φοβισμένος κι' ἐγὼ ἀγάλια-ἀγάλια σὲ πλησίασα μαγευμένος ἀπὸ τὴν ὠραιότητα σου, μεθυσμένος ἀπ' τὴν ἀγάπη μας καὶ τρέμοντας σὰν κλέφτης, πέρασα τὸ χέρι μου στὸ λαιμὸ σου καὶ σὰν ἐγυρα ἀκυβέρνητο τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο ἐπάνω μου — ναί, δὲν μποροῦσες πειὰ νᾶχῃς δύναμι νὰ κυβερνηθῆς ἀφοῦ κι' ἐσὺ ὑπόφερες ἀπ' τὴν μεγάλη τρικυμία τῆς ἀγάπης— σ' ἀγκάλιασα τότε κι' ἐσφιξα τὰ χεῖλη μου ἐπάνω στὰ δικά σου γιὰ νὰ ρουφήξω ἔλην τὴν τριανταφυλλένια παρθενιά τους, νὰ πάρω τὴν γλυκειὰ πάχνη τους γιὰ πρῶτο τῆς ἀγάπης μας φιλί.

Χριστουγεννιάτικο καὶ πρῶτό μας φιλί. Θυμήσου πάντα τὴν τρεμοῦλά του, τὸν φόβον, τὴν γλύκα του — ὦ, τὴν μαγευμένη του γλύκα — τὸν ἀξέχαστο πόνο του, τὴν ὠραιότητά του,

Θυμήσου πάντα τὰ Χριστοῦγεννά μας. Τὴν κρυφὴ μας ἀρραβῶνα.

Μὰ μὴ λυπιέσαι, μὴ πονεῖς, μὴν τρέμεις ἀκόμη ἀγάπη μου τὸ φιλί μας δὲν ἦταν κλεμμένο, ἦταν νόμιμο. Ἦταν συγχώρεσις, ἀνταλλαγὴ αἰωνίου καὶ ἀμοιβαίου ὄρκου, ἀγία μετᾶληψις, ποῦ διατάσσει ἡ ἀληθινὴ μεγάλη θρησκεία τῆς Ἀγάπης.

Νὰ θυμάσαι πάντα τὸ πρῶτό μας φιλί σὰν θὰ γιορτάξῃς τὰ Χριστοῦγεννα.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΑΣΤΗΣ

Ἡ «NEA GENE A» ἐν Σμύρνῃ

Ἀνταποκριτὴς τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρησεως ἐν Σμύρνῃ εἶνε ὁ κ. Δ. Γ. Μιλᾶνος, δι' ὃ παρακαλοῦμεν τοὺς σμυρναίους διὰ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Νέαν Γενεάν» νὰ ἀπευθύνωνται εἰς αὐτόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

— Αἴ, γυναῖκα! πεντάρια δὲν ἔβγαλα καὶ σήμερα ἡ τέχνη μου δὲν ἔχει πιά πέρασι τὰ μπράτσα μου δὲν βαστοῦν στὸ σκάψιμο τὶ διάβολο θὰ γίνωμε!... κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Κάθεται σταυρόνει τὰ χέργια καὶ κρεμᾷ τὸ κεφάλι του κάτω. Ἡ γυναῖκά του σηκόνεται, βάζει τὰ χέργια στὴ μέση καὶ σηκόνει τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω.

— Δὲν ντρέπεσαι, δὲν ντρέπεσαι, ἄνδρας ἴσα μ' ἐκεῖ ἄπάνω καὶ νὰ εἶσαι ἔτσι δειλός!..

— Πῆς λοιπὸν ἐσὺ τί θῆς νὰ κάμω.

— Φουβοῦ ἔχομε, λίγα κάρβουνα σκουπίζομε τὸ καρβουναργιὸ τὰ οἰκονομάμε, νὰ σοῦ δώσω καὶ τὰ δυὸ εἰκοσιπενταράκια, τὰ μαατυριάτικα, ποῦ ἔχω φυλαγμένα, ν' ἀγοράσῃς μερικὰ κάστανα καὶ νὰ καθίσης σὲ μιὰ γωνιά νὰ τὰ ψήνης καὶ νὰ τὰ πουλῆς. Ἐγὼ θὰ σοῦ διαλέξω θέσι.

«Κάστανα καλοψημένα! Κάστανα κρητικά!» Ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ καστανᾶ... Δὲν τοῦμεινε κάστανο γιὰ μαρτυριά· ἔβγαλε τρεῖς δραχμῆς Πῆρε δυὸ ψωμιά, λίγο τυρὶ, λίγα σταφύλια καὶ πῆγε τῆς γυναῖκας του δῶρο ἓνα μαντήλι ἀπ' τὰ πρῶτά του τὰ κέρδη. Καὶ τὸ κεφάλαιο γιὰ κεφάλαιο.

«Κάστανα καλοψημένα, κρητικά». Ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ του καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα. Μὰ τὴν ἴδια τὴν στιγμὴ ἀκούστη ἀπ' ἀντίκρου μιὰ ἄλλη βροντώτερη φωνή:

«Ἐδῶ εἶνε τὰ καλὰ τὰ κάστανα! μὴ παίρνετε τὰ σακωνικά!... Ἄλλος πρᾶμμα! Ἄλλος πρᾶμμα!»

Ἦταν ἓνας πρῶην στραγαλατζῆς, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη μήπως ὁ καστανᾶς μας πλουτίσῃ καὶ τοποθετήθῃ ἀντίκρου του.

Τὸ βράδυ ἡ γυναῖκά του περιμένε τὸν καστανᾶ στὴν πόρτα μὲ τὸ γέλοιο στὸ στόμα, ἀλλὰ τὸν εἶδε καὶ ἐρχόντανε μὲ κρεμασμένα μοῦτρα! Μόλις εἶχε βγάλῃ τρεῖς δεκάρες· μισὸ ψωμί.

Διηγεῖται στὴ γυναῖκά του τὴ συμφορὰ τους.

Κάθετε πάλι, σταυρόνει τὰ χέργια καὶ κρεμᾷ τὸ κεφάλι του κάτω.

Ἡ γυναῖκά του σηκόνεται πάλι, βάζει

τὰ χέρια στή μέση καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι
της ἀπάνω.

— Δὲν τρέπεται, δὲν τρέπεται ἄντρας
ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, νὰ εἶσαι ἔτσι δειλός!..

— Πῆς λοιπὸν ἐσὺ τί θῆς νὰ κάμω!

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ν' ἀλλάξης θέσι δὲ
στὸ λέω, θὰ βρεθῆ ἄλλος νὰ σοῦ κάμη τὸ
ἴδιο· νὰ σοῦ πῶ νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸ στρα-
γαλατζῆ δὲ στὸ λέω· μπορεί νὰ τὸν δεί-
ρῃς, μπορεί καὶ νὰ σὲ δείρῃ, μὰ στὰ σί-
γουρα θὰ σὲ βάλουν μεσα 24 ὄρες· τότε τί
θὰ φᾶμε: Τούτη τῆ φορὰ ὅ,τι θὰ γίνῃ θὰ
τὸ κάνω ἐγώ. Τὸ πρωὶ-πρωὶ νὰ πᾶς στή
θέσι σου.

— Κάστανά καλοψημένα, φωνάζει ὁ
καστανᾶς.

— Ἐδῶ εἶνε τὰ καλὰ τὰ κάστανά, ξελα-
ρουγγιάζεται ὁ στραγαλατζῆς.

Μιά γυναῖκα τὸν πλησιάζει ἀπειλητικῆ:

— Πάρε τὰ παληοκάστανά σου καὶ νὰ
πᾶς ἐκεῖ ποῦ νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μά-
τια μου!

— Μωρὲ ξεφορτώσου μ' ἀπ' ἐδῶ νὰ
μὴ σὲ...

Δὲν πρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση
του καὶ μιὰ κλότσιά ἔτιναξε δέκα βήματα
μακρὰ τῆ φουφοῦ.

Τὰ παιδιά καταγίνονται νὰ μαζεύουν
κάστανά καὶ ὁ στραγαλατζῆς τὰ ἀναμμένα
κάρβουνα ἕνα-ἕνα, φρυώνοντας τὰ χέρια του·
οἱ διαβάται γελοῦν.

Ὁ καστανᾶς παρακολουθεῖ κατακίτρινος
τὴν σκηνή· ὁ ἀστυφύλαξ περιορίζεται εἰς
μικρὰς παρατηρήσεις πρὸς τὴν γυναῖκα,
ἀλλὰ ταχέως παρασύρεται ἀπὸ τὴν κοινήν
γνώμη καὶ στέλνει καὶ αὐτὸς τὸν στραγα-
λατζῆ στὸ διάβαλο.

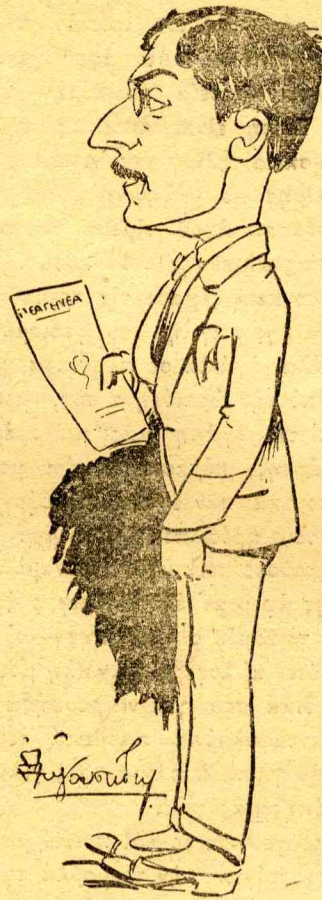
Τὸ βράδυ πηγαίνει ὁ καστανᾶς στὸ σπῆτι
του ταῖς τρεῖς δραχμαῖς εἰς ψούνια καὶ μι-
κρὸν περίσσευμα. Εἰς δὲ τὸ κεντρικὸν στρα-
γαλατζίδικο στὸ Μοναστηράκι ἀκούεται ἡ
ἑξῆς προτροπή:

— Μπρὲ σεῖς!! μὰ πάη κανεῖς σας καὶ
κάτση ἀντίκρυ σ' ἕνα καστανᾶ, κοντὰ στὸ
τάδε μαγαζί, γιατί ἔχει μιὰ διαβολογυ-
ναῖκα ποῦ κλοτσάει τῆ φουφοῦ καὶ τὰ κά-
νει θάλασσα.

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐλεονώρα — Σιργινία
Φροῦ-Φροῦ — Ζουζοῦ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εἶνε ἡμέρα χαρμόσυνη τούτη,
Ἐγεννήθη τοῦ κόσμου τὸ φῶς
χαίρετ' ὅποιος μεγάλα ἔχει πλοῦτη
τραγουδάει καὶ χορεύει ὁ φτωχός

Τὰ παιδιά μ' ἀνυπόμονους κρότους
τὴν καινούρια ζητοῦν φορεσιά,
ποῦχαν φτιάσῃ νὰ ἰδοῦν σ' ὄνειρό τους
ποῦχε ἡ μάνα ἐτοιμάσῃ γι' αὐτά.

Χαίρονται ὅλοι—τὸ βλέπω—ἀλλ' ἐσβύστη
ἀπὸ κρύα παγωμένη πνοή
Σταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἡ πίστι
Κ' εἶνε τόρα ἡ χαρὰ τους τυφλή

Στὰ σκοτάδια τοῦ κόσμου μιὰ μέρα
πάλι ἐκείνη σὰν τᾶστρο ἄς φανῆ
Ποῦ τοὺς Μάγους ὠδήγησε πέρα
Νὰ λατρέψουν τὸ οὐράνιο παιδί

ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ἡ «*Νέα Γενεά*» τὸ ἀντιτορπιλ-
μικόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔσχον
κατὰ σύμπτωσιν τὴν ιδέαν οἱ ἐκ-
δόται τῆς ἐπιθεωρήσεώς μας νὰ δώ-
σουν εἰς αὐτὴν ὡς τίτλον ἀπὸ ἡμε-
ρῶν φιλοξενεῖται μεταξὺ τοῦ ξένου
στόλου εἰς τὴν πόλιν μας. Καθῆκον
μας ἐθεωρήσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν
τὸ ἐν λόγῳ πολεμικὸν ὡς φερώνυ-
μον καὶ μετέβημεν.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐτύχομεν ἐγκαρ-
δίῳ ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ ὑπάρχου κ.
Θεοφανίδου καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ
κ. **Ε. Κορτέσση**.

Μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας
μας τὰς πληροφορίες ἄς ἐλάβομεν
παρὰ τῶν ἀνωτέρω κ. κ. ὑποσχό-
μενοι νὰ προσφέρωμεν τὴν εἰκόνα
τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ, τοῦ ὁποίου ὡς
ἐκ τῆς ἐπικρατούσης κακοκαιρίας
κατέστη ἀδύνατον νὰ φωτογραφη-
σωμεν.

Ἡ «*Νέα Γενεά*» εἶναι ἀντιτορ-
πιλικὸν ἀνιχνευτικὸν δευτέρας τά-
ξεως ἐκ τῶν δωρηθέντων εἰς τὴν
Ἑλλάδα, διὰ τῶν ἐθνικῶν χρημά-
των τῶν συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ ἐθνι-
κοῦ ποιητοῦ **Σπύρου Μασούνα**.
Ἐναυπηγήθη ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὰ
ναυπηγεῖα τοῦ Βουλκάν μετὸν «*Κε-
ραυνόν*». Εἶναι δίγωνον, μετὰ δύο
ιστοὺς, τόνων 750, ἔχει 4 τηλεβόλα
τῶν 0,88 συστήματος Κρούπ. δύο
τορπιλοβλητικὸς σωλῆνας, δύο μη-
χανὰς τουρπίνας καὶ ταχύτητα ἀρχι-
κὴν 32 μιλλίων καὶ σταθερὰν 28 μιλ-
λίων. Ἐχει πλήρωμα ἐξ 102 ναυτῶν.
Κυβερνήτην τὸν κ. **Δεμέστιχαν**,
ὑπαρχὸν τὸν κ. **Μ. Θεοφανίδην**,
δύο ἀξιωματικοὺς κ.κ. **Γ. Παγγάραν**
καὶ **Ε. Κορτέσσην**. Εὐχαριστοῦντες
διὰ τὴν ἐνθερμον ὑποδοχὴν καὶ τὰς
ἐκδηλώσεις τῶν κ.κ. **Θεοφανίδου** καὶ
Κορτέσση, εὐχόμεθα ὅπως συναν-
τιθῶμεν ἐν εὐθετοτέρῳ χρόνῳ περι-
σότερον χαρούμενοι. Ὅποτε, κατὰ τὴν
μεγάλην αἰσιοδοξίαν τοῦ κ. **Κορ-
τέσση**, θὰ εἴμεθα πρὸ τετελεσμέ-
νων γεγονότων, **ἐκπληρώθέντων**
τῶν πόθων καὶ ὀνείρων μας.

Ι. Εὐθυμιάδης

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Α'

Χρυσωμένη δύσι. — Χρυσή φίλια.

“Όταν την ἐγνώρισα ἦταν δέκα ἔξη χρονῶν κορίτσι, κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν μεγαλύτερός της παρά μόνον κοντὰ δυὸ χρόνια ἄσκεπτο καὶ τρελλὸ ἀκόμη ἀγόρι τοῦ σχολείου, ποῦ ἤθελα μιὰ τάξι πιὰ νὰ τελειώσω τὸ γυμνάσιο. Εἶχε ὅλην τὴν τρέλλα παιδιοῦ μὰ ἦταν σκεπτική καὶ μελγχολικὴ πάντα σὰν νὰ σκέπτονται εἰδῶν-εἰδῶν μεγάλα ζημήματα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐπίκρανε ἢ δυσάρεστη λύσις τους.

Τὴν ἐγνώρισα σ' ἓνα ἔξοχικὸ χωριὸ μιὰ μέρα ποῦ ἔτυχε νὰ διασκεδάζουμε καθεὶς μας σὲ δική του παρέα. Τὴν ἔκαμε νὰ μὲ προσέξῃ ὁ πόνος ποῦ ἔδιδε σὲ κάτι τραγούδια ἀλλόκοτα τραγουδῶντας ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἀπὸ εὐθυμία καὶ μόνο. Καὶ τὴν ἐπρόσεξε ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη μεγαγχολία της καὶ τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἔβλεπε νὰ τῆς κάμνουν τὰ τραγούδια μου.

Εἶχε τόσο γλυκεῖα συμπάθεια χυμένη σὸ πρόσωπό της ποῦ μὲ γένηκε ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν προσέξω καλὰ-καλὰ καὶ ἀφοῦ ἐκείνη πάθαινε ἀπ' τὰ τραγούδια μου.

Θαρρεῖς κί' ὄλο βλέποντάς την μάντευα ἀπ' τὰ μάτια τί λόγια ποθοῦσε ν' ἀκούσῃ, ἀπ' τὸν τραγουδιστὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐμένα, καὶ κατὰ σύμπτωσιν βέβαια ἐκεῖνα τραγουδοῦσα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὴν ἀντάμωσα στὴν ἀκρογυαλιὰ τὴν ὄρα ποῦ ἀμέριμνα ξαπλωμένος σ' ἓνα βράχο θαύμαζα τὴν ἔμορφα τῆς ἀγαπημένης παρηγορήτρας τῆς θάλασσας ποῦ χρυσώνονταν γιατί ὁ ἥλιος ἀργὰ βουτοῦσε στὴν ἄκρη της γιὰ νὰ χαθῇ, χρυσόνοντας τῶν παραθυριῶν τὰ γυαλιὰ καὶ στραφτοπῶντας ξειφυλισμένα τὰ νερὰ τὰ βαθυγαλανά στῆς θάλασσας ἐκείνης τὴν στιγμὴ.

Καὶ πρὶν τὴν διῶ χαιρόμουν ἐνδόμυχα ἀπὸ ἀγνώριστη χαρὰ ποῦ πρόσμενα καὶ ἔβλεπε ν' ἀνατέλλῃ στὴν δύσι τοῦ ἡλίου . . . . Βουβὰ κί' οἱ δυὸ θαυμάσαμε κατόπι τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ φυσικὸ μεγαλεῖο.

Καὶ σὰν ἔσβυσε σιγὰ-σιγὰ ἡ βαθύχρωμη ζωγραφιὰ τῆς δύσης πήραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγουμε. Μὰ εἶχαμε καθεὶς τὴν καρδιά του βαρειά, πολὺ βαρειά ἀπὸ μιὰ ἀκατάλειπτη προαίσθησι. Εὐτυχίας; κί' ἐγὼ δὲν ξεύρω. Κατάλαβα ὁμως πῶς ἴδιο βάρος εἶχαμε καὶ οἱ δύο μας ἀπ' τὰ μάτια. Θέλομε νὰ μιλήσουμε, νὰ ἐξηγήσῃ καθεὶς εἰς τὸν ἄλλον τὸ βαρὺ αὐτὸ προαίσθημα — μὰ καὶ μποροῦσαμε; — Δὲν τολμοῦσε κανεὶς.

Μόνο, σὰν φεύγαμε καθεὶς γιὰ τὸ σπῆτι του, εἶπαμε

μιὰ ξερὴ «καληνύκτα» μὲ ἀνταλλαγὴ βλεμμάτων, ποῦ ἔλεγαν περισσότερα ἀπ' ὅ,τι λέγουν τὰ στόματα. Ὑστερα συχνὰ τὴν ἀντάμωσα στὸ ἀκρογιάλι, ἢ τῆς ἔξοχὸς τοῦ χωριοῦ, καὶ μιλούσαμε πειὰ γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα, μὰ γιὰ τῆς καρδιᾶς μας τὴν ἱστορία, ποτὲ κανεὶς μας δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ στόμα τῶν ματῶν, ποῦ μιλοῦσε συχνὰ

Τὸν χειμῶνα ἤλθαμε στὴν μεγάλη Πόλιν καὶ καθημέρα βρισκόμεθα στὴν ὄρα, ποῦ τὸ σχολεῖο μᾶς ἔδιδε τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀνταμωθοῦμε μεσημέρι καὶ βράδυ.

Συζητῶντας γιὰ τὰ ζητήματα τῶν διδασκάλων καὶ τῆς μικροπονηρίας τῶν συμμαθητῶν, τὴν συνάδευα εἰς τὸ σπῆτι της. Ὑστερὰ πέρασε ὁ χειμῶνας. Καὶ τὸ καλοκαίρι βρεθίκαμε στὸ χωριό, ὅπου ἡ ζωὴ μας ἄλλαξε πολὺ ὀλίγο, μόνο ποῦ ἐκείνη πῆρε τὸ θάρρος νὰ μ' ἔξη σὰν πολὺ δικό της καὶ πιστὸ φίλο της.

Ὁ ἄλλος χειμῶνας πέρασε σὰν τὸ καλοκαίρι κί' ἔτσι ἴδια σχεδὸν ζωὴ μὲ περισσότερα ἀποκτῶντας πάνταδι καιώματα ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἔφθασα στὰ εἴκοσι καὶ ἓνα χρόνια.

Κατὰ τί εἰμποροῦσα νὰ ἀλλάξω τὴν ζωὴ μου περισσότερο ἓνα παιδί, δεμένο στὰ σχολικὰ βιβλία ἀπὸ παράξενη κλίσι καὶ ὑποχρεωμένο νὰ ζῶ σὲ μεγάλους περιορισμοὺς ἀπὸ οἰκογενειακὰς προλήψεις τοῦ πατέρα μου; Ἐπρεπε νὰ ἔχω πολὺ περιορισμένες φιλικὲς σχέσεις, ποῦ ξανοίγουν τόσο στὴν ἡλικίαν αὐτήν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα μου, κί' αὐτὸ γένονταν.

Κί' ἔτσι πέρασε τόσων χρονῶν μονότονη καὶ ἴδια ζωὴ μὲ τὴν Βιργινίαν, καὶ κατόπιν ἄλλαξε, ὅπως θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ· γιατί εἶχε ἔλθῃ πειὰ ὁ καιρὸς, ποῦ ἔσπασαν τῆς ἀλυσίδες τῶν οἰκογενειακῶν μου περιορισμῶν, τελειώνοντας τὸ γυμνάσιο καὶ ἡ Βιργινία μὴ θέλωντας, μεγάλωσε μέσα της τὸ αἰσθημα, ποῦ βαρὺ τῆς γεννήθηκε τὴν ἡμέρα ποῦ μαρμαρωμένοι θαυμάσαμε τὴν χρυσωμένη δύσιν καὶ στήσαμε μετὰξὺ μας μιὰ χρυσὴ φίλια.

Β'

Εἶνε γεμάτη ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς μου. Θάρρεψα πῶς ἤῤρα τὴν βασίλισσα ἔτοιμη, χρυσοφορεμένη μὲ τῆς καλωσύνης, ποῦ ποθοῦσα, καὶ τὴν θρόνισα στὸν διαμαντένιο ἀπ' ἀγάπην καὶ πόνο θρόνον τῆς καρδιᾶς μου, βασίλισσα τῆς ζωῆς, τῆς θελήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τοῦ πόνου, τῆς παρηγορίας, τῆς εὐτυχίας, ὅλου μου τοῦ εἶναι αὐτήν.

Καὶ τὴν ἀγάπησα τὴν βασίλισσα τῆς καλωσύνης μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ εἶναι μου. Μὰ δὲν ξεύρω τίποτα-τίποτα. Οὔτε τί ἔπαθα, οὔτε πῶς τὴν ἀγάπησα, οὔτε τί μεταλλαγὴ γένηκε μέσα μου. Κί' ἀκόμη οὔτε ποιά μεγάλη ταραχὴ, τί μεγάλες τρικυμίες μ' ἔρριξαν στὴν ἀγάπην της σὰν ναυαγὸ θαλασσοδαρμένο, στ' ἀκρογιάλι τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐλπίδος της.

Ξεύρω ὁμως πῶς τὴν ξεχώρισα μὲ τόσην ψυχικὴν δύναμιν ἀπὸ τῆς ἄλλης, ποῦ κανεὶς ποτὲ-ποτὲ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὴν ἐξισώσῃ μὲ τῆς ἄλλης. Ἡ Βιργινία ἦταν ξεχωριστὴ ἀπ' τ' ἄλλα κορίτσια. Ἦταν ἀλλοιώτικη ἐκείνη. Γι' αὐτὸ ἴσως τὴν ἀγάπησα μὲ τόσην ὑπεράνθρωπην δύναμιν τὴν ἀγάπησα τόσο δυνατὰ, ὅσον πολὺ-πολὺ ὀλίγοι στὸν κόσμον.

“Όλος ο δικός μου κόσμος συγκεντρώνονταν σ’ Εκείνην κι’ η ζωή μου δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ Ἐκείνη μόνο. “Όλος ο κόσμος σκεπάζονταν μὲ σκοτεινὸ πέπλο καὶ δὲν εἰμποροῦσα νὰ τὸν διῶ, ἐφ’ ὅσον μὲ κυρίευε ὁ κόσμος της. Τῆς ψυχῆς μου ἡ δύναμις δὲν ἔφθανε θαρρεῖς νὰ διῆ μακρότερα ἀπ’ τὸν κόσμο ποῦ ἐδημιουργήσαμεν γύρω μας καὶ συνειθίσαμε, χωρὶς στεναχώρια νὰ ζοῦμε, χωρὶς καθόλου νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἄλλοι.

Ἡ ζωὴ μου εἶχε δεθῆ στὴν ζωὴ της μὲ τῆς ἄλυτες ἀλυσίδες τῆς ἀγάπης γιὰ μιὰ ἀπέραντη ζωὴ χαρᾶς. Ἐφθανε νὰ θελήσῃ, ὅμως γιὰ νὰ σπάσουν ἢ ἀλυσίδες ἢ ἄλυτες γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ μένα ἀκόμη. Θαρροῦσα πῶς δὲν ἦταν στὸ χέρι τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴ μου.

Ἡ ζωὴ της μὲ τὴν ἀγάπην της ἦταν ἡ δική μου ζωὴ τρισευτυχισμένη. Γι’ αὐτὸ οὔτε λεπτὸ δὲν ἔξοῦσα μακριὰ της ἀφ’ ὅταν ἔπρεπε. “Όλα της τὰ κινήματα ἦταν μιὰ σκέψις γιὰ μένα. Τὰ λόγια της, καὶ τ’ ἀσήμαντα ἀκόμη, μ’ ἐνδιέφεραν καὶ ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ εὐχαρίστησι, γιατί ἦταν δικά της λόγια, ὅπως δὲν ἔχεσε κανεὶς ἀπὸ τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ τοὺς χάραξε μὲ τὴν θεία δύναμι Του στὴν καρδιά τους,

Ζοῦσα καὶ τὸ γέλιο της, ποῦ ἦταν ἄφελο, σὰν παιδικίσιο καὶ χαρούμενο, καὶ μὲ γέμιζε χαρὰ, χωρὶς νὰ θέλω.

Κι’ ἔπερνα πολλὰς φορὰς μεγάλη πίκρα ἀπ’ τὸ πικραμένο γέλιο της ποῦ ἀνθίζε στὰ χεῖλη της σὰν ἀμφέβαλλε ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπην μου. Εἶνε ἡ ἀγάπη πολὺ μεγάλη στὸν κόσμο γι’ αὐτὸ, ὅσον κι’ ἂν εἶνε κανεὶς βέβαιος εἰμπορεῖ ν’ ἀμφιβάλλῃ,

(Ἀκολουθεῖ)

γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, θὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης. Οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνισμός, πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὐρέθῃ, ἀνήγειρε πρὸς λατρείαν τοῦ Πλάστον, θὰ ἠγήσουν καὶ πάλιν φαιδρῶς, θὰ διαλαλήσουν καὶ πάλιν τὴν δόξαν τοῦ Θεανθρώπου.

Γ. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!»
Ἐκ νέου καὶ πάλιν τὸ χαρμόσυνον σάλπισμα τῆς

Σμύρνη 1918

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἀπὸ τώρα κι’ ὕστερα θὰ γίνῃ σωστὸς
ραντιέρης τοῦ Πέραν.

Σταλαμαγατιά, σταλαμαγατιά τὸ μάρμαρο τρυπιέται
ἀγάλι’ ἀγάλια κι’ ἡ καρδιά ἀναισθητὴ κυλιέται.
στὰ πάθη τῆς ζωῆς!
Γυρνᾷ ἐδῶ, γυρνᾷ ἐκεῖ, βρῖσκει μέρος νὰ κτίσῃ
φωλιὰ ἀγάπης καὶ χαρᾶς κι’ ἐκεῖ νὰ λησμονήσῃ
τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς!

Ἀνάλαφρα, ἀξένοιαστα γοργοκυλᾷ ὁ χρόνος
κι’ ἀκούραστα ἀφίνεται νὰ ξεχασθῆ ὁ πόνος
τῆς δόλιας μας ζωῆς!
Καὶ κεῖ ποῦ ἀτάραχα πετᾷ σὲ ὕψην εὐτυχίας
αἴφνης ἀγκάθια τὴν κεντοῦν πόνου, καύμου, πικρίας
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς!

Ευπνᾷ στὸ ἄγριο κτύπημα, ζητᾷ νὰ τὸ νικήσῃ,
Παλαίει, λυώνει, χάνεται, μὰ γρήγορα θ’ ἀφίσῃ.
χῶμα στὴ μαύρην γῆ!
Γιατὶ ἡ καρδιά εἶνε λεπτή κι’ εὐκόλα θὰ ραγίσῃ,
ἀγάλι’ ἀγάλι χάνεται, ἕως ὅτου ξεψυχίσῃ
μ’ ἓνα στερνὸ φίλι!

Γ. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗΣ

— Τί θὰ πάρῃς τὴν σκοροδόπιστή σου
τὴν πρωτοχρονιά;

— Νά, ἓνα ἡμερολόγιον τῆς «Νέας
Γενεᾶς», ποῦ ἔχῃ τόσα πράγματα, γελοιο-
γραφίες, εἰκόνες, εὐθυμα καὶ χίλια δύο
ἄλλα, ποῦ θὰ τὴν συγκινήσουν ἴσως, καὶ
ἔτσι θὰ γλυτώσω.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τῆς «ΝΕΑΣ
ΓΕΝΕΑΣ» θὰ συγκινήσῃ.

ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΝ ΤΩ ΔΙΕΘΝΕΙ ΔΙΚΑΙΩ

Κατὰ τὰ προεκτεθέντα, αἱ Δυνάμεις τῆς Σουενοήσεως, διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐκδοσιν τοῦ πρώην Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου παρὰ τῆς Ὀλλανδικῆς Κυβερνήσεως, δέον ὁ Κάιζερ νὰ

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐορτάσθη εἰς τὴν πόλιν μας μὲ ὄσην ταίριαζε εἰς ἓνα τόσον Ἑλευθέριον, τιμὴν καὶ δόξαν. Μετὰ τὰ ἐξωφρενικά καὶ ἐνθουσιωδέστατα τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, ὁ κόσμος ἐνθουσιασμένος πῆγε εἰς τὴν brasserie de Londres νὰ πῆ εἰς ὑγείαν ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου οἱ προσπάθειαι κατέληξαν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλευθερίαν μας.

Πλείστοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, ἐν οἷς ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Δήμου κ. Σηρός, ὁ ὑπαρχος τῆς «Νέας Γενεάς», ὁ ὑποκελευστὴς πυροβολητῆς τοῦ «Ἀβέρωφ» κ. Θεοδ. Λογοθέτης.

Ἡ μουσικὴ ἐπανειλημμένως ἀνάκρουσε τὸ ἐμβατήριον τοῦ Βενιζέλου, ἐνῶ κάποιος, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, περιέφερον εἰς ὅλα τὰ τραπέζια Βενιζέλον μὲ ἀνημμένας λαμπάδας καὶ ὁ κόσμος προσκυνούσε. Ἐγένετο δὲ εἴσοδος τῆς σημαίας εἰς τὸ κατάστημα, ἀνακρουομένου τοῦ ἑλληνικοῦ ὕμνου ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Σωτήρος.

Ἐγένοντο πολλαὶ προπόσεις ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, ἐκ ὁποίων ὁ κ. Θεοδ. Λογοθέτης ἀπήγγειλεν ἐνθουσιώδη πατριωτικὰ ποιήματα. Ὁ κ. Γιανκίτσης δὲν παρέλειπεν ἐπίσης ν' ἀπαγγείλῃ ἐνθουσιωδῶς.

Κατόπιν ὁ κ. Θεοφανίδης ἐν ἀκρατῆτι ἐνθουσιασμῷ καὶ εὐθυμίᾳ, προσφέρει εἰς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ποτὰ καὶ δέχεται ὡραίαν ἀνθοδέσμη, πλήρη γαλανολεύκων ταινιῶν παρὰ τοῦ κ. Καστανάκη. Ἐχορεύθησαν καὶ πολλοὶ ἐθνικοὶ χοροί.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας κάποιος κύριος ρίπτει μὴ πολὺ λογικὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ συνεισφορὰ ὑπὲρ τῶν προσφύγων, οἵτινες ἐορτάζουν τὴν ἐορτὴν τοῦ ἐλευθερωτοῦ των μακρὰν τῶν ἐστιῶν των. Καὶ γίνεται συνεισφορὰ, καθ' ἣν συνελέγησαν παρὰ τοῦ κ. Καραγιαννίδου ὑπὲρ τῶν προσφύγων γρ. 3850.

Καὶ ἔτσι ἔληξε μίᾳ ὡραία ἐορτή, ἕνας πανζουρλισμὸς ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Ἑλληνοῦ Βενιζέλου.

ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑ

Ὅσα κρίματα κι' ἂν ἔχῃς
καλογρίτσα καμωμένα
πλάσμα εἶμαι τοῦ Θεοῦ σου
μὴν τὰ κρύψεις ἀπὸ μένα.
Ἐμολογητὴς θὰ γίνω θάρθω στὸ
κελλάκι σου
νύχτα μέρα θὰ διαβάξω
τὸ συναξαράκι σου.
Κι' ὡς που νὰ φορέσω ράσα
νὰ μακρύνουν τὰ μαλλιά μου
τὴν συγχώρεσι θὲ ναῦρης
μέσα στὴ θερμ' ἀγκαλιά μου.
Α. Θ. ΦΑΦΛΑΤΑΣ

(ἀκολουθεῖ)

Γ. Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Δικηγόρος

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHELIN

de l'Académie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

VII

«Κι' έτσι, ἐσκέφθηκεν ὁ Λουκιανός, δὲν ἔχει κἀν λάβη τὰς δύο ἐπιστολάς μου, ἀφοῦ τὴν ἐπομένην τῆς καταραμένης ἐκείνης βραδείας ἔφυγε χωρὶς νὰ ἀφίση τίποτε, μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ. Θέλει νὰ μὲ ἀποφύγη διὰ παντός. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω πειὰ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα».

Ὁ Λουκιανός δὲν ἐπερίμενε τοιοῦτον πλήγμα καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑποστῇ μόνος. Ἦθελε ἓνα φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναται νὰ εἰπῇ τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸν φίλον του Πέτρον Φρεσσόν.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του καὶ τοῦ διηγήθη μὲ δάκρυα ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Φρεσσόν ἐκατηγόρησεν ἀμέσως τὴν κ. Ἀνδρέ.

— ὦ! ἐσένα σὲ δικαιολογῶ, εἶπε. Δὲν ἔχεις καμμιά εὐθύνην, ἀλλὰ δὲν συγχωρῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ἐδείχθη φιλάρεσκος κι' ἀπέναντι ἐνὸς παιδιοῦ. Εἶνε ἀνάρμοστος.

Ὁ Λουκιανός προεπάθησε νὰ τὴν δικαιολογήσῃ. Ἐγνωρίζε καλὰ, ὅτι ἐκείνη δὲν ἦτο ἐνοχος.

— Μά, εἶπεν ὁ Φρεσσόν, κανεὶς δὲν θὰ πιστεῖσῃ, ὅτι ἓνας ἄπειρος, ὅπως ἐσύ, ντροπαλὸς σὰν κορίτσι, ἀθῆος σὰν πρῶτος μεταλαμβάνων, παρέσυρε γυναῖκα τῆς πείρας καὶ τῆς ἡλικίας της. Ἐκείνη πταίει εἰς ὅλα. Ἐπρεπε νὰ δυσιπιστήσῃ. Δὲν ἦτο φυσικόν, ὅτι χήρα τριάντα ἐτῶν, ἀκόμη ὄραία, θὰ ἀπέφευγε τὰς ἐρωτοτροπίας. Ἀλλὰ πῶς ἔπαιξε καλὰ τὸν ρόλο της ἡ...! Καὶ μὲ τοὺς μητρικούς της τρόπους! Τί ὑποκρισία! Ἐνα μωρὸ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια της!

Ὁ Φρεσσόν ἐμείνετο. Ἐννοεῖται εἰς τὴν παραφορὰν του ὑπῆρχε πολὺ ἀγάπη εἰς τὸν Λουκιανόν· ἀλλὰ ὑπῆρχε περισσοτέρῃ λύπη, ἐπειδὴ δὲν εἶχε προῖδη ὅλα αὐτά. Ἐφραντάζετο, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν σφύροντα καὶ προβλεπτικόν, τὸν ἐγέλασεν ἡ κ. Ἀνδρέ. Ἄλλως τε ἡ χονδροειδὴς του λογικὴ σκέψις δὲν εἰμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν.

Δηλαδή καὶ αἰσθηματικὰς λεπτότητας, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἡ κυρία Ἀνδρέ, ἡ ὁποία ἠγάπα τὸν Λουκιανόν, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Δὲν ἔβλεπε, παρὰ ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἦτο ἐρωτευμένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ, ὅτι αἰτία δὲν ἦτο ἐκείνη.

— Διηγῆσου τὴν ἱστορίαν σου εἰς ὅποιον θέλεις ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γνωρίζουν τὴν ζωὴν, καὶ ὅλοι θὰ εἰποῦν, ὅτι ἡ κ. Ἀνδρέ εἶνε ἓνα τίποτε ὁ

Ὁ Λουκιανός ἤρχιζε νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅσον ἤκουε τὸν φίλον του. Ἀλλὰ ἐθύμωνε καὶ ἀφ' ἐτέρου μέσα του, διότι ἐκατηγόρει τὴν κ. Ἀνδρέ.

— Ἡ ἀπόδειξις, ὅτι δὲν εἶνε ὅπως λέγεις, εἶνε τὸ ὅτι ἀντέστη. Μιὰ κολασμένη γυναῖκα θὰ ἐγένετο ἐρωμένη μου.

Ἀλλ' ὁ ἀσπλαγχνὸς Φρεσσὸν ἐδιπλασίαζε τὰ ἐπιχειρήματά του.

— Νά, ποῦ εἶνε ἡ μεγαλύτερη κατεργαρία της, ἂν ὑποχωροῦσε εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε σήμερα τόσο. Ξεύρει καλὰ ἐκείνη τί θὰ εἰπῇ ἀγάπη νέου τῆς ἡλικίας σου, ποῦ κορρώνει ὡς ἄνθρωπο. Γελάσθηκες, Λουκιανέ μου, γιατί δὲν μπορῶ νὰ πιστεῦσω πῶς μιὰ τέτοια παθιαρά γυναῖκα, ποῦ ἐπιθυμεῖ νὰ δοθῇ καὶ εἰς τὸν κατώτερον ἐργάτην, ὅτι εὐχαριστεῖτο εἰς τόσο ὀλίγα διὰ σέ. Τὸ σχέδιόν σας εἶνε νὰ σὲ ὑπανδρευθῇ.

— Μὰ τῆς ἐπρότεινα γάμον καὶ ἀρνήθηκε.

— Τὸ πιστεύω! Δὲν εἶσαι εἴκοσι χρονῶν καὶ ὁ κηδεμών σου; ὁ οἰκογενειακὸς σύμβουλος; Φαντάζεται πῶς δὲν θὰ σὲ ἀφίση; Τὸ ξεύρει καὶ θέλει νὰ δεῖξῃ, ὅτι γενναίως ἀρνεῖται.

— Ἐν τούτοις, ἂν σκέπτεσαι, ὅτι σκοπὸς της εἶνε νὰ μὲ πλέξῃ, τότε πῶς ἐξηγεῖς τὴν ἀναχωρησίαν της;

— Μὰ νομίζω πῶς εἶσαι ἀρκετὰ πλεγμένος. Καὶ ἔπειτα ἡσύχασε, δὲν θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολὺ. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ διὰ νὰ ὑποδαυλίσῃ τὴν φωτιά καὶ ὄχι νὰ τὴν σβύσῃ.

Μολοντοῦ ὁ Λουκιανός ἦτο πολὺ ὑπὲρ τῆς κ. Ἀνδρέ, ἐν τούτοις εὗρισκε ὀλίγον δίκαιον εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Πέτρον. Πιστεῖται κανεὶς γρηγορὰ εἰς τὸ κακόν!

Δὲν ἐδέχετο τὴν ἀδικίαν τῆς κ. Ἀνδρέ, δὲν διεμαρτύρετο, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶχε ἐπίδρασιν. Αἱ μικραὶ παραχωρήσεις, ποῦ τοῦ ἔκαμνεν ἡ κ. Ἀνδρέ ἀπὸ καθαρὰν ἐπιείκειαν κατ' ἀρχὰς καὶ φυσικὴν τρυφερότητα κατόπιν, τοῦ ἐφάνετο ὀλίγον σὰν κοκετερί.

Ἡ πάλῃ της ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ὁποία ἐπροδότη διὰ τῆς ἀναχωρησεῶς της, καὶ ἡ σοβαρότης ἡ μετρία ἐφάνοντο εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Λουκιανοῦ ἔξυπνο τέχνασμα. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσε ἀμέσως ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του νὰ ἐξανίσταται σὲ μιὰ τέτοια ἰδέα.

Ἀλλὰ ἐπανειλημμέναι συσκέψεις μὲ τὸν τρομερὸν κριτικὸν φίλον του ἐπὶ τέλους ἐνικήθη.

— Φαντάσου, τοῦ ἔλεγε, ἐὰν δὲν ἦσο Λουκιανὸς Φρεσσὸν καὶ σὲ διηγείτο αὐτὰ ἓνας φίλος σου καὶ κρῖνε. Κρῖνε χωρὶς προτατάληψις, χωρὶς ἀναμνήσεις, χωρὶς λύπην, ὡς ἓνα ξένο, διὰ σὲ γεγονός. Κρῖνε ἀμερόληπτα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Φρεσσὸν ἀνόμαζε τοῦτο πρόοδον εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς. Καὶ ἀπεδείκνυε τὴν ἀξίαν τῶν βαρβάρων γυναικῶν τοῦ ἐπισήμως βλακώδεις ἀφορισμοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶνε κληρονομία τῆς πείρας.

— Κατὰ βάθος, ἔλεγε ὁ Φρεσσόν, ὅτι σὲ συνέβη εἶνε διὰ καλὸ σου. Ἡ ἀπόλεια τοῦ πρώτου οὐαίου εἶνε ἡ βασιναία τῆς καρδιάς. Τώρα ξεύρεις πειὰ τί εἶνε ἡ γυναῖκες.

Καὶ διηγείτο εἰς τὸν Λουκιανόν πῶς καὶ ὁ ἴδιος μιὰ φορὰ εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ ἓνα πάθος: Μιὰ κόρη ζυθοπωλείου τὴν ὁποίαν εἶχε ὡς ἐρωμένη, προσεπάθησε νὰ τὸν πλέξῃ εἰς τὰ δύκτιά της, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸν κανὲν μικρὸν κεφάλαιον δι' ἐμπόριον. Ἀλλὰ εἶχε μάτια ἐκείνος καὶ δὲν ἔμπαινε μέσα· εὐκόλα καὶ γλύττωσε ἀπ' τὴν Φελισσὴ· ἀλλὰ ὄχι χωρὶς πίκρας. Δὲν ἐσκέπτετο ὅμως πειὰ, διότι αὐτὸ τοῦ εἶχε γίνῃ μάθημα διὰ νὰ γνωρίσῃ τῆς γυναικῆς. Καὶ παρέβαλε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν μὲ τὴν ἀγάπην τῆς κ. Ἀνδρέ.

Ἐχρησάθη μῆνας ὀλόκληρος διὰ νὰ διαστραφῇ ὁ νοῦς τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο μιὰ σκανδαλώδης. ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ νύχια εὐτυχῶς εἶχε γλυτώσῃ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Λουκιανός δὲν ἦτο οὔτε ἓνας ἀχάριστος, οὔτε βλάκας, οὔτε κακόκαρδος· ἀλλὰ εἶχε ὡς ὀδηγόν του ἓνα φρόνιμον βλάκα καὶ τίποτε δὲν εἶνε σκληρότερον ἀπὸ τὴν μετάδοσιν τῆς κτηνωδίας.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν ἰδέαν του αὐτὴν ὁ Λουκιανός ἐσκέπτετο τὴν κ. Ἀνδρέ. Ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς χαμένης ἐμορφίας αὐτῆς. Δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν εὐχαρίστων φλυαριῶν του μὲ αὐτήν, ἵδρον ἡσθάνθη τὴν ἀληθινὴν χαρὰν, καὶ αἱ ὁποῖαι τότε τοῦ ἐφάνοντο τεχνάσματα γιὰ νὰ πιασθῇ, ἀλλὰ ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἐκόρεσε ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας τόσο βία εἶχεν αἰσθανθῇ.

Δὲν εἰμποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν του τὰ βαθειὰ μάτια της, ποῦ τοῦ ὑπέσχοτο τόσα καὶ τόσα καὶ τὴν ὠραϊότητα τοῦ σώματός της. Τὸ μοναδικὸν φιλί, ποῦ ἔκλεψε ἀπὸ τὰ χεῖλη της τ' ἀγαπημένα, τοῦ ἔκαμε ἀκόμη τὸ στόμα καὶ τοῦ γεννοῦσε δίψαν διὰ πολλὰ ἀκόμη. Ἐβλεπε μόνον ὡς γυναῖκα εἰς τὴν μνήμην του αὐτὴν, σὴν ὁποίαν ἐσεβάσθη ἐπὶ τόσο καιρὸν.

Καὶ ἐσκέπτετο περιστασιν νὰ τὴν ξαντανταμώσῃ. Μὰ ὅπως εἶπεν ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἡ κ. Ἀνδρέ εἶχε σχέδιον, θὰ ξαναἰχόχετο χάριν αὐτοῦ. Καὶ ὁ φίλος του ἤξευρε καλὰ τῆς γυναικῆς δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ,

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ἡ ἀντικρυνή μου γειτονοπούλα ὀκτῶ μόλις χρονῶν ἐρωτοκτυπήθηκε . . . με κάποιον συμφοιτητὴν τοῦ σχολείου της ὀκτῶ ἐπίσης χρονῶν. Καὶ ὄχι ἀστεία. Με ἔρωτα ἀρκετὰ σοβαρὸν καὶ πολλὰς ἡυσίας. Μαθήτρια τῆς δευτέρας τάξεως τῆς ἐφαίνοντο εὐκολώτερα τὰ οὐράνια αἰσθήματα ἢ τὸ «καλὸν παιδίον πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον» τῆς δασκάλας της. Τὰ βέλη τοῦ πτερωτοῦ Θεοῦ γλυκύτερα ἀπὸ τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τιμωρίας τοῦ σχολείου. Εἶχαν μάλιστα οἱ δύο ἐρωτευμένοι μας καὶ τακτικὴν ἀλληλογραφίαν ἐπὶ τῶν τετραδίων των. Συχνότατα ἀφίναν τὸ σχολεῖον διὰ νὰ ζήσουν τὴν ἀγάπην τους πειὸ ἐλεύθερα κοντὰ-κοντὰ, με περισσοτέραν γλυκύτητα εἰς τὰς ὥρας τοποθεσίας τοῦ Σισλιῆ ὄπυ ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ μαγεία δὲν ὁμοιάζει τὰ τυραννικὰ καὶ ἀνούσια μαθήματα τοῦ σχολείου. Ἐξοικονομοῦσαν δὲ πάντοτε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα κατὰ τὸν εὐκολώτερον τρόπον. Πότε ἐκεῖνος, ἐκεῖνη ἐζητοῦσαν χρήματα διὰ ν' ἀγοράσουν καινούργιο βιβλίον ἢ τετράδιον. Καὶ τὰ χρήματα ἐννοεῖται ἐξυπηρέτου τὴν ἀγάπην τους. Εἶχαν μάλιστα τὴν συνήθειαν ν' ἀγοράζουν, ὄχι, μόνον στραγαλάκια, σπόροι, φυστίγια κλπ. ἀλλὰ καὶ μυρωδιές.

Μιὰ φίλη ὅμως τῆς ἐρωτοκτυπημένης γειτονοπούλας μου ἐπίσης κόρωσε διὰ τὸν ἴδιον Δὸν-Κιχῶτον καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν καταγγέλλει τὰ πάντα ποῦ ἐγνώριζε καλῶς εἰς τὴν μητέρα ἐκεῖνου. Ἡ γυναικεῖα ζούλεια ἐξ ἀπαλῶν δυνύχων βλέπετε.

Καὶ ὅπως ὄλοι οἱ μεγάλοι ἔρωτες ἔχουν καὶ τραγικὰ τέλη ἔτσι καὶ τῶν ἡρώων μας ἡ κατάρρευσις τῶν ὀνείρων ὑπῆρξε τραγική.

Καιρὸν δὲν χάνει ἡ κυρὰ συμπεθέρα της, τρέχει στὴν συμπεθέρα της, καὶ τσακώνει κατὰ κακὴν σύμπτωσιν τὸ νεαρῶτατον ζεῦγος παρὰ τὴν θύραν ἀκριβῶς νὰ τραγουδῇ τὴν εὐτυχίαν του εἰς ἤχους βαρεῖς φιλημάτων.

Ἡ σκληρὰ πεθερὰ μηδὲλως συνεκινήθη ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ εἰδυλλίου καὶ ὡς

ῥαῖνα ἐπιπεσοῦσα καὶ σύρουσα ἀπὸ τὰ μαλλιά κατεστόλισε με τὸν πονετικώτερον τρόπον τὸ πρόσωπον τῆς νύμφης της με μπάτσους. Θὰ ἔφευγε δὲ εὐχαριστημένη ἂν δὲν πρόφθαινε ἡ συμπεθέρα της ν' ἀρπάξῃ ἐπίσης τὸν γαμβρὸν καὶ ἐξ ἴσου εὐχαρίστηση με ὥρατον ἔξυλοφόρτωμα. Μὰ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει ἔως ἐδῶ. Αἱ συμπεθέραι ὄρμησαν καὶ κατ' ἀλλήλων ἀρπαχθεῖσαι μαλλιά με μαλλιά καὶ ὄβριζόμεναι ἀλληλοεξεσχίζοντο.

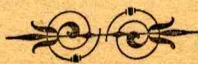
Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνες κουρελιάζονταν ἡ μιὰ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιρρίπτουσα τὴν ἐντροπήν καὶ τὴν εὐθύνην διὰ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων μας, αὐτοὶ ἡσυχοὶ πλέον ἀπὸ ξυλοφορτώματα χαμογελῶντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά τους συμφωνοῦσαν γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐπομένης.

* *

Εἶχε δίκαιον ἡ γαγιά μου σὰν ἄκουσε τὴν ἱστορία καὶ τὸν σούσουρο στὴ γειτονιά νὰ με πῇ :

— Μιὰ βοῦκα κούτσουρα παιδί μου. Χάλασεν ὁ κόσμος πειὰ. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ γατιά ἀκόμη μ' ἀνοιχτὰ μάτια γεννιοῦνται τώρα.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐκ τῶν συντακτῶν κ. ΘΡΡΡΡ. Μ.Τ.ΣΑΚ.

Χριστούγεννα-Πρωτοχρονιά.

Ἡ ἀληθινὴ Πρωτοχρονιά, τὰ πειὸ χαρούμενα Χριστούγεννα θὰ περάσῃ κανεὶς στὸ χοροδιδασκαλεῖον τοῦ ὁμογενοῦς κ. Κ. Παπαδημητράτου στὸ «Χεδιδιάλ» παρὰ τὸ Τοῦνελ. Δὲν ἔχει γλυκύτεραν διασκέδασιν ἀπὸ τὸν χορὸν, εὐγενεστέραν καὶ συναμα εὐχαριστοτέραν.

Γι' αὐτὸ συμβουλεύομεν τὸν κάθε ἐξυπνο ποῦ θέλει νὰ ξεχάσῃ τῆς πίκρας καὶ νὰ καταλάβῃ τῆς γιορτῆς μέσα σὲ 1-2 ὥρες εὐχάριστες στοὺς ἡδονικοὺς στροβιλισμοὺς τοῦ βάλς, νὰ μὴ χάσῃ τῆς ἡμερίδες τοῦ κ. Κ. Παπαδημητράτου, Παρασκευὴν καὶ Κυριακὴν.

Ἐχει καὶ ἰδιαίτερα μαθήματα. διὰ μαθητὰς. Ἐγγραφῆτε ὄλοι, ὄσοι δὲν ξεύρετε χορὸν, διότι δὲν πρέπει πειὰ νὰ μείνῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μὴ ξεύρῃ νὰ χορεύῃ, με τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς κοινωνίας μας.

Ἐπισκεφθῆτε μόνον μιὰ φορὰ τὸ «Χεδιδιάλ» καὶ θὰ διτῆτε ὁ κ. Παπαδημητράτος, καλῶτατος, θὰ σὰς ὑποδεχθῇ πρόθυμος πάντοτε.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Ἐναν δεσπότη μιὰ φορὰ σὰν πλάκωσαν τὰ γήρατα καὶ φύγανε με τὴν κερὰ ἀνάμνησες κι' ὀνειράτα

ἔλεγε— ἄς μ' ἤθελεν ἐψές καὶ τὰ μυαλὰ μ' ἄς τὰ ἔχανα ἀντὶς τὰ φάγ' ἀπ' ἀνεπιές τίς φλοῦδες ἀπ' τὰ λάχανα.

Μιὰν παραμίνα τὸ λοιπὸ τῆς λέει— θὰ σ' ἀφορίσουμε σὰν δὲν ποθεῖς ὄτ' ἀγαπῶ καὶ μπρὸς ἀπολογήσου με . . .

. . . Ποῦ μόνον μέσο νὰ σωθῆς δίχως καμμιάν αὐθαδεία εἶναι νὰ γλυκοφιληθῆς ἢ με παρὰ ἢ μ' ἄδεια.

Κ' ἂν παιχιδάκια προτιμᾷς κυνηγητοῦ καὶ κρύψιμου μέσ' στὸν δικό μου μποναμά σὺ διάδοχος κι' ἀνίψι μου.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟ ΜΟΥ
ΑΓΗΣΙΛΑΟ ΠΕΡΒΑΝΙΔΗ

Ἔστειλ' ὁ Χάρος πρῶτα πόνου
καὶ τὸ κορμί σου τυρρανοῦσε
γιατ' ἀγανάκτησ' ἀπὸ πόνου
τῆ λεβεντιά σου σὰ θαρροῦσε.

Καὶ τὸ φρικτὸ του μαῦρο χέρι
σ' ἔκοψ' ἀνάνθιστο λουλοῦδι
στά οὐράνια κεῖ πειὰ σ' ἔχει φέρει
μέσ' στ' ἄλλα ἀκόμη ἐν ἀγγελουδί.

ὦ! ἡ στερνὴ σου ἀνατριχίλα! . . .
νὰ τοῦ θανάτου ἡ μαυρίλα
ψυχρὴ σὰν πάγος
νέκρωσ' ἢ σάρκα πέρα-πέρα
ἢ νύχτα ἔδωξε τὴ μέρα
πέθαν' ὁ Ἄγος.

ΟΜ. ΠΡΩΤΑΙΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς φίλτατον τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως κ. Ἐλευθ. Κουτρούλην εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτιστα.

Θάνατος.

Μετὰ μεγίστης λύπης ἐπληροφορήθημεν τὸν θάνατον τῆς καλῆς δεσποίνης καὶ πεφιλημένης μητρὸς τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου κ. Χρ. Δελῆ διευθυντοῦ τοῦ «Ἄνω-Κάτω» ἐπισυμβάντα ἐν Κίω μετὰ πολῶδον ἀσθένειαν. Ἐκφράζοντες τὰ θερμά καὶ εἰληκρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια τῷ ἀγαπητῷ κ. Δελῆ εὐχόμεθα εἰς αὐτὸν μὲν ἕξ ὕψους παραμυθίαν τῇ δὲ μεταστάσῃ τὴν γῆν ἐλαφράν.

Συσσίτιον Γαλατᾶ.

Μίαν πολὺ καλὴν σκέψιν ἔσχεν ἐφέτος τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Συσσιτίου Γαλατᾶ τὸ ὁποῖον ἐπαξίως πρὸς τιμὴν τοῦ Γαλατᾶ λειτουργεῖ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν νὰ διανείμῃ ὠραῖα καὶ καλλιτεχνικώτατα ἡμερολόγια τοῦ τοίχου ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους. Ὅσους ἐπαίνους καὶ ἂν εἴπωμεν διὰ τὸ Σισσίτιον τοῦ Γαλατᾶ θὰ εἶνε ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, διότι στεγάζει διακόσια πτωχά, ἀνακουφίζει καὶ παρέχει θερμὴν τροφήν εἰς ὀκτακοσίους πρόσφυγας. Ἐπὶ πλέον δὲ παρέχει τὴν συνδρομὴν του εἰς πλείστους ἄλλους πρόσφυγας, διερχομένους ἐκ τῆς πόλεως μας διὰ νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὰς ἐστίας των.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ κάμωμεν ἐκκλησίαν εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ φιλεῦσπλαγχνὰ αἰσθήματα τῶν ὁμογενῶν, καθόσον ἐλπίζομεν, ὅτι μετὰ μεγίστης προθυμίας πάντες θὰ προσφέρουν γενναιοδῶρως ὑπὲρ τοῦ ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως σωματείου τούτου. Συγχαίρομεν εἰλικρινῶς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον διὰ τὴν ἀξιεπαινον δραστηριότητά του.

Μνημόσυνον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Γαλατᾶ ἱερῷ ναῷ Παναγίας τῆς Καφατιανῆς τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου **Χρήστου Σερδαρίδου**, πρεσβυτέρου.

Συλλυπούμενοι τὴν καιρίως πληγεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν, εἰς δὲ τὸν θανόντα τὴν γῆν ἐλαφράν.

Ἐπιθέσεις καὶ ἐπιθέσεις.

Κάποια δεσποινὴς προχθὲς στά σκοτεινὰ τοῦ Κουμπαρατζῆ, χωρὶς καθόλου φόβον, ἐδέχετο γαλλικὰς ἐπιθέσεις ἐνὸς ναύτου ἀρκετὴν ὥραν, μολοντί τίποτε δὲν καταλάβαινε ἀπὸ τὴν γλῶσσα τοῦ ἐπιτιθεμένου. Εἶχε ὅμως ἄλλη, ποῦ ἔκαμε χρέη διερμηνέως μὲ τὴν εὐτελεστάτην πληρωμὴν ἐνὸς φίλιου, πληρωθέντος παρὰ τοῦ ναύτου ἐννοεῖται.

Καὶ εἶδαμεν ἀργά, πολὺ ἀργὰ τὴν ἡρωίδα μας νὰ φεύγῃ σὰν σκιά στά σκοτεινὰ ἀτρόμητος ὅμως, μὲ χωρὶς κανένα φεδαῆδικον φόβον.

Μὰ γιατί νὰ φοβηθῆ τοὺς φεδαῆδες καὶ τὰς ἐπιθέσεις των, ἀφοῦ ἐδέχθη χωρὶς φόβον τόσας καὶ τόσας γαλλικὰς ἐπιθέσεις;

Ἐπὶ τέλους κ' οἱ φεδαῆδες δὲν εἶνε ἄνθρωποι; Τί εἰμποροῦν νὰ κάμουν πειὸ πολὺ;

Φθῆνοι διερμηνεῖς.

Ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη διερμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων τῆς φίλης τῆς δεσποίνης ἐμάθαμεν, ὅτι κάθε βράδου κάμνει τὸν διερμηνέα σὲ πολλὰς τῆς γειτονίας μὲ πολὺ μικρὰν ἀμοιβήν: κανένα φίλ, κανένα καρτάκι καὶ ὀλίγας ὑποσχέσεις πῶς ὁ φίλος θὰ φέρῃ καὶ φίλον δι' ἐκείνην.

Τὴν συστήνομεν, χωρὶς ἀπαιτήσεις ἀμοιβῆς εἰς ὅσους τὴν ἔχουν ἀνάγκην.

Ἡ παγωνιά.

Βαρὺς-βαρὺς μᾶς πλάκωσε ὁ χειμῶνας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μᾶς προειδοποιεῖ ἡ ἐξακολουθητικὴ παγωνιά. Καὶ ὅσοι μὲν ἔχουν ἱξύλα καὶ κάρβουνα καλὰ, εἰμποροῦν μάλιστα νὰ παίξουν καὶ χαλβάδες, πάστες κλπ. στὸ σκαμπίλι σὲ βεγγέρες. Μὰ ὅσοι φουκαράδες δὲν ἔχουν τίποτε;

Τότε τοὺς προτείνω τὸ ἐξῆς: Νὰ βροῦν καμμιὰ νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ, μὰ ὄχι . . . νὰ τὰ λέμε παστρικά . . . χωρὶς ψιλικά . . .

Καὶ μιὰ προῖκα ξελασπώνει στά καλὰ καὶ κάμνει νὰ μὴ φοβάται κανεὶς ὄχι τέτοια, ἀλλὰ καὶ χειρότερη παγωνιά.

Πανδρεῖά, πανδρεῖά, φίλοι μου, κατὰ χιλίους

τρόπους ξελασπώνει καὶ σβύνει τὴν δύναμι τῆς παγωνιάς.

Ἄπειλα.

Ἐντονον τελεσίγραφον καὶ ἀγρίαν ἀπειλὴν μᾶς ἐξεστόμισε εὐφρευσάτη δεσποινὴς, ἐν ἣ περιπτώσει τολμήσωμεν νὰ τὴν γελοιογραφήσωμεν. Κι' αὐτὸ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ μας, ὅτι θὰ φιγουράρουν ἀρκετὲς φάτσες εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μας.

— Μὰ τί διάβολο μᾶς ἀγριεύετε, δεσποινὴς, μήπως εἴμεθα κακοῦργοι νὰ διαστρέψωμεν τὰ ὠραῖα καὶ γλυκὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σας; Κι' ἔπειτα δὲν προτιμάτε νὰ μᾶς πληγώσετε τὴν καρδιά, ἀντὶ νὰ μᾶς σκοτώσετε;

Ζητεῖται

καλλιπάρειος νεαρὰ δεσποινὴς, μὲ γλυκὰ μάτια, γκυκύτερο στόμα, χέρια, πόδια κλπ. κλπ. ἐν τάξει μὲ προῖκα ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο γιὰ . . . . . πανδρεῖα.

Αἱ ὑποψήφιοι ἂς ἀποταθοῦν εἰς τὰ γραφεῖά μας διὰ κῆποιον φίλον μας Ν. . . καὶ ἡμεῖς μερτικό δὲν θέλομε ἀπὸ τίποτε . . .

Ἀπὸ συγκίνησιν.

Μιὰ κυρία προχθὲς συνενικήθη τόσον πολὺ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐνθουσιώδη τοῦ Λόντρου, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ βασταχθῆ . . . κ' ἔτρεξε νὰ ξεσυγκινηθῆ εἰς τὸν ἀπόπ. . . .

Κι' ἕνας διάλογος.

— Μιὰ θαυμασία οἰκονομία ἔκαμα, φίλε μου, γιὰ τῆς γιορτῆς. Μὲ τὸ φουκαράληκι, ξεύρεις, δὲν μποροῦσα νὰ πάρω καινούργια παπούτσια. Πῆγα λοιπὸν τὰ παλιὰ μου, ποῦ ἦταν ἐλεεινὰ γιὰ πέταγμα εἰς τοῦ κ. Δ. Κοτροπούλη καὶ Σαβ τὸ κουντουράδικο, ἔναντι εἰς τὴν βρύσιν τοῦ Γαλατᾶ Σεράι, ἀρ. 46, καὶ μὲ τὰ ἔκαμε ψίδια, μὰ σὰν καινούργια. Κι' ἔτσι θὰ περάσω τῆς γιορτῆς τσίλικος.

Βασιλόπητες.

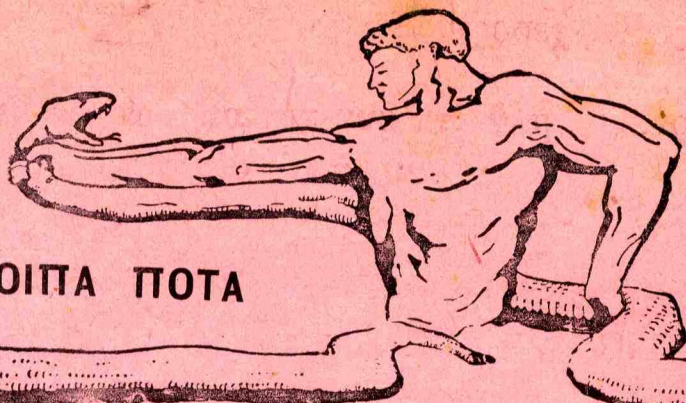
Φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπητες, τὰ γλυκύσματα, τὰ φοντάν, τὰ πιτιφούρ, τὰ λικέρ, τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα, σχεδὸν χωρὶς παράδες. Κάθε γνωστικὸς οἰκογενειάρχης, ποῦ θέλει ν' ἀποφύγῃ τῆς βάρειες σκοτοῦρες τῆς πρωτοχρονιάς καὶ νὰ γλυττώσῃ φθῆνὰ-φθῆνὰ, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ ὁμογενὲς κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Χαλέπη στὸ Καράκιοϊ, ἀρ. 37, πρῶην Καρδομάτη, ἔναντι τοῦ Credit Lyonnais.

Φθῆνεια, φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπητες. Τρέξετε πρὶν τελειώσουν.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΠΟΤΑ

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Δίδουν

ΥΓΕΙΑΝ καὶ ΡΩΜΗΝ

Πέραν, Χαμάλ-μπαση 52. — Καλιοντζή κολουκ 9.

Τηλέφ. Πέραν 408

Τὰ ἐκλεκτὰ καὶ εὐθηνὰ τρόφιμα εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἢ «**ΑΦΡΙΚΗ**»

Κ. ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗ & Δ. ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΥ

Πέραν, Παρμὰν καποῦ "Αφρικα χὰν ἀρ. 17.

ΜΗ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ ἀδίκως, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας!

ΤΡΕΞΑΤΕ ὅλοι εἰς τὸ Κατάστημα τροφίμων

Η ΔΥΓΗ

καὶ θὰ εὕρητε τὰ ἐκλεκτότερα καὶ εὐθυνότερα τρόφιμα, τὴν καλλιτέραν σοκολάτα καὶ κακάο καὶ τὸν μοναδικὸν ζαχαρωμένον Καφέ.

Πέραν Γαλατᾶ Σεραΐ ἔναντι τῆς Παριζιάνας.

Ὁ χορὸς δὲν εἶνε μόνον διασκεδάσις.—
Εἶνε σχολεῖον, ἔπου μαθάνει κανεὶς νὰ φέρεται καὶ νὰ εἶνε παρουσιάσιμος εἰς τὰ καλύτερα σαλόνια. Καὶ συνιστῶμεν ὡς τοιαύτην τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «**Χεδιβιάλ**» παρὰ τὸ Τοῦνελ, ἔπου διδάσκει ὁ ὁμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες καὶ μαθήματα.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἄναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς ὑποθέσεις.

Γαλατᾶ, Μουμχανὲ Νομικὸ χὰν ἀριθ. 13

Κομπότης, τελειότης καὶ φθήγεια εἰς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ ὑποδήματα, ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ καὶ Λ. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Πέραν, Cilé de Syrie Ἄριθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας καὶ ἑφημεριδοπώλας τὴν «**ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ**»
πρὸς 15 γρ. μόνον.